

КАК И КОГА ПОЧИВНИЯТ ДЕН Е ПРОМЕНЕН ОТ СЪБОТА В НЕДЕЛЯ

Д-р Франк О. Адиелеуа

МОЛИТВАТА НА АВТОРА ЗА ЧИТАТЕЛИТЕ

О, Йехова, най-милостиви и любещ Господи! Ти съществуващ от вечността. Верни и милостиви Татко, на името Ти да бъде чест и слава завинаги в името на нашия Господ и Спасител Исус Христос.

Господи на Авраам, Исак, Яков, Мойсей, Илия и единствени Създателю на всичко, в скъпоценното име на Исус Христос, Цар на царете, аз се моля Светият Дух да се излее върху всеки, който чете думите на тази книга, така че тя да бъде като “пътя на праведния”, който “е като светлината на зазоряване, осветяваща все повече, докато дойде съвършен ден”.

Моля се също за това Светият Дух да напътства читателя да разбере истината и да Те опознае като личен, любящ Бог, в Когото няма промяна, нито сянка на колебание. Да опознае и Исус като личен Спасител и единствен Път към вечния живот; като съм убеден, че Той “бе наранен заради нашите престъпления, бит бе за нашите нечестия; наказанието, докарващо нашия мир, бе възложено на Него; и с Неговите рани ние се изцелихме”.

Отче мой, моля се Светият Ти Дух да ръководи читателя към познание на истината, та да се присъедини към светиите и към истинския остатък в прогласяване на вечното Евангелие. Моля Те, Отче, в любящото име на Исус, да спасиш читателя според Своята воля, за да не участва в “поклонението на звяра и неговия образ” и да не получи неговия “белег на челото или на ръката си”, та да не “пие от виното на Божия гняв, изляно неразредено в чашата на Неговото негодувание”.

Моля се също читателят да бъде оправдан чрез придадената правда на Христос и осветен чрез Неговата вменена правда, така че Твоята светлина да свети чрез него като свидетелство за Христос пред целия свят.

На всеветия Йехова да бъде почит и слава навеки и навеки! В името на Исус, амин!

Д-р Франк Адиелеуа

Ню Йорк, 17:21 ч.

13 юни 1989 г.

ПОСВЕЩЕНИЕ

Тази книга е посветена на Исус Христос, Спасителя на света, за Неговата благодат и любов към мен и към всички; за Неговото съвършено представяне на истинското естество на любов на Небесния Бог; за Неговото посредническо служене в небесното светилище и за несравнимия Му Дар – Светия Дух.

ВЪВЕДЕНИЕ

В ТОЗИ ПРОЩАЛЕН ЧАС

Беше 17 век сл. Хр. В Холандия корабът “Спийдуей” беше готов за плаване през морето към Мейфлауър в Америка, където група пилигрими бяха решили да основат колония. Командата за тръгване беше дадена. За пилигримите това бе вълнуващо и съдбоносно. Атлантическият океан беше студен и непознат. Оставяха любимите си хора. “Има време за плач и време за смях, време за скръб и време за веселие, време за прегръдка и време за въздържане от прегръдка, време за търсене и време за изгубване, време за пазене и време за хвърляне, време за раздиране и време за шиене, време за мълчание и време за говорене.”

В този прощален час пастор Джон Робинсън, техният любим пастор, разпозна времето и проговори:

“Братя, ние скоро ще се разделим и само Господ знае дали ще съм жив да видя лицата ви отново. Призовавам ви пред Бога да ме следвате дотам, докъдето и аз последвах Христос. Ако Бог ви открие нещо чрез друг Свой инструмент, бъдете готови да го приемете, както бяхте готови да приемете всяка истина при моето служене – защото съм твърдо убеден, че Бог има още истина и светлина, която да открие от Своето свято Слово.

От моя страна не мога да ви опиша колко ми е тъжно заради реформираните църкви. Те няма да отидат по-далеч от причината за тяхната реформация. Лутераните не могат да се решат да отидат отвъд това, което Лутер видя... Виждате, че калвинистите са се окопали там, където бяха оставени от този велик Божи човек...

Въпреки че тези реформатори бяха горяща, ярка светлина за своето време, те не разбираха всички Божии съвети. Но ако бяха живи днес, биха желали по-бързо да се присъединят към новата светлина, както към светлината, която получиха първо“.

Това е пламтящият дух на Реформацията и истинският дух на нейните пионери – като Мартин Лутер във Витенберг, Конрад Гребел в Цюрих, Роджър Уилямс в Провидънс, методистът Джон Уесли в Англия. Те бяха готови да се учат и да израстват в новата светлина, както им бе предадена от Бога. Разбираха, че “пътят на праведния е като светлината на разсъмване, която се развиделява, докато стане съвършен ден” (Притчи 4:18). Така на 31 октомври 1517 г. Мартин Лутер каза, че “истинското пилигримско поклонение не е до Рим, но до пророците, псалмите и евангелията”. И Христос предупреждава: “Не всеки, който Ми казва: “Господи, Господи”, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата” (Матей 7:21). С божествената мъдрост, която притежава, Соломон пише: “Нека чуем края на цялото Слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичкото за човека” (Екл. 12:13).

В НАЧАЛОТО БОГ...

Трябва да е бил величествен залезът в небето онзи петък вечер, на шестия ден от Сътворението. “Всичко това чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало” (Йоан 1:3). Ангелите пеели песни. Небето било озарено от светлина, идваща от Божия трон. Въздухът бил изпълнен с блажени аромати на свежи рози, току що създадени от Исус. Човекът бил съвършен – без грях и разруха – и отразявал образа на своя Създател. Цялото небе било щастливо. Ангелските тръби прославяли както никога преди Онзи, Който седял на трона. “И Бог видя всичко, което създаде; и, ето, беше твърде добро. И стана вечер, и стана утро, ден шести” (Битие 1:31).

“Така се свършиха небето и земята и цялото тяхно войнство. И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всички дела, които беше създал” (Бит. 2:1,2). “И благослови Бог седмия ден, и го освети, защото в него си почива от всичките дела, от всичко, което Бог беше създал и сътворил” (Бит. 2:3).

Но поради гордост, ревност и амбиция осеняващият херувим не бил доволен. Този, който трябвало да покрива трона на Бога със своите криле, жадувал неговият Създател да му се поклони. Собствената му (на Сатана) красота била в ума му. Той боготворял себе си повече от Онзи, Който го е създал. Това било началото на края. “Как си паднал от небето ти, Денице, сине на зората! Как си отсечен до земята ти, който повалияше народите! А ти думаше в сърцето си: “Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на севера ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния. Обаче ти ще се снижиш до преизподнята, до най-долните дълбочини на рова” (Исая 14:12-16). “Той ще говори думи против Всевишния и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена, и половин време” (Даниил 7:25).

ЗА ТЯХНАТА ПОКЛОННИЧЕСКА ДИРЯ КЪМ ОБЕЩАНАТА ЗЕМЯ

Годината е около 1491 пр. Хр. Робите от Египет вече са свободни граждани в пустинята и пътуват към обещаната земя. Още не са гласували конституция и нямат декларация за правата. Мойсей ги води, следвайки водачеството на Христос. Много неизяснени въпроси относно техния Бог минават през умовете им. “Господ рече още на Мойсей: Иди при людете, освети ги днес и утре и нека изперат дрехите си” (Изход 19:10). Когато идва забележителното утро, те са любопитни. Може ли някой да види Бога и да остане жив? Господ гигант ли е? Черен ли е, или е бял? Египетски език ли говори, или еврейски? Повечето от тях се чудят. Но тези, които познават по-отблизо Бога, не са изплашени. “А сутринта на третия ден имаше гръм и светкавици, и гъст облак на планината, и много силен тръбен глас; и целият народ, който беше в стана, потрепери. Тогава Мойсей изведе народа от стана, за да посрещнат Бога; и застанаха под планината. А Синайската планина беше цялата в дим, защото Господ слезе в огън на нея; и димът ѝ се вдигаше като дим от пещ и цялата планина се тресеше силно. И когато тръбният глас се усилваше, Мойсей извика и Бог му отговори с глас. Господ слезе на върха на Синайската планина. И Господ повика Мойсей до върха на планината; и Мойсей се изкачи” (Изх. 19:16-20).

“Тогава Бог изговори всички тези думи” (Изх. 20:1).

Тогава с Божия глас е изречен най-оспорваният Закон – **ДЕСЕТТЕ БОЖИ ЗАПОВЕДИ**.

Десетте заповеди са нещо уникално и отличаващо се от всичко друго на света. “Тези думи Господ изговори на планината пред цялото ваше събрание, отсред огъня, облака и мрака, със силен глас; и не прибави нищо повече” (Втор. 5:22). Бог не се доверява на забравливия човешки ум. Затова в Божествената Си мъдрост гравира Закона на две каменни плочи. “И когато свърши да говори с Мойсей на Синайската планина, Господ му даде двете плочи на свидетелството, каменни плочи, изписани с Божия пръст” (Изход 31:18; Втор. 5:22). Запазването на този Закон е нещо много важно за Бога. “И ще запиша на плочи думите, които бяха на първите, които ти строши, и ти ще ги поставиш в ковчега” (Втор 10:2). Бог дава на израилтяните и церемониалните закони, които са символ на бъдещите неща. Те са поставени “край ковчега” (Втор. 31:26). Десетте заповеди се пазят “вътре в ковчега” (Втор. 10:2).

Законът на Десетте заповеди е разделен на две части. Първите четири заповеди третират нашите отношения и послушанието ни към Бога Творец. Последните шест се занимават с отношенията ни един към друг и зачитане правата и собствеността на другите. “И Исус му каза: “Да обичаш Господа, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, и с всичкия си ум. Това е първата и голяма заповед. А втората е подобна на нея: Да обичаш ближния както себе си. На тези две заповеди висят Законът и пророците” (Матей 22:37). В средата на този Декалог е единствената оспорвана сред християните заповед в това последно време. Това е четвъртата от десетте. Изглежда, мъдрият Бог знае, че тя ще бъде променяна, забравяна и че ще предизвиква голяма борба в последните дни. Затова в онзи паметен ден се обръща към израелевия народ на планината Синай и започва тази заповед с: “ПОМНИ съботния ден, за да го освещаваши (...) Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, но седмият ден е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш в него никаква работа – нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът отвътре портите ти, защото в шест дни направи Господ небето и земята, морето и всичко, що е в тях, а на седмия ден си почива. Затова Господ благослови съботния ден и го освети” (Изход 20:8-11).

Бил ли е този Закон отменен от Бога? Променян ли е? Кой го е променил? Какво казват за тази промяна пророчествата, псалмите и евангелието? Как това ни засяга днес? А как засяга нашата вечност? Какво можем или трябва да направим в това отношение? Къде отиваме? Това са някои от многото светлинки, разяснени в тази книга.

ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

Законът трябва да е съществувал преди греха, иначе не би имало грях (Римл. 7:7-12). Грехът се идентифицира чрез Закона. Формалното му предсавяне на Синай е повторение на великите

принципи, установени още от вечността. Две духовни истини са включени в съблюдаването му: 1) Не се спасяваме, като пазим Закона, а чрез Божията благодат; 2) Тези, които са спасени, са именно хората, които са получили Закона и чрез Божията благодат са му се покорявали. “Ако Ме обичате, ще пазите заповедите Ми” (Йоан 14:15). “Защото ето какво е любов към Бога: да пазим заповедите Му, а заповедите Му не са тежки” (1 Йоаново 5:3,4). “И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: “Познавам Го”, а заповедите Му не пази, лъжец е, и истината не е в него” (1 Йоаново 2:3,4).

Бог много силно набляга на съботната заповед пред израелтяните. “Прочее, израелтяните да пазят съботата, като я празнуват във всичките си поколения по вечен завет. Тя е знак между Мен и тях завинаги; защото в шест дни направи Господ небето и земята, а в седмия ден си почина и се успокои” (Изход 31:16,17). Но тогава този Закон не се ли прилага само за израелския народ, или пък важи и за християните, и изобщо? Библията казва: “Няма нито юдеин, нито грък, нито роб, нито свободен, нито мъжки, нито женски пол, защото всички вие сте едно в Христа Исуса. А ако сте Христови, тогава сте и Авраамово потомство и наследници според обещанието” (Гал. 3:28, 29). “Този завет Господ не направи с бащите ни, но с нас, които всички сме живи тук, днес” (Втор. 5:3).

“По време на християнската ера големият неприятел на човешкото щастие е направил съботата обект на специални атаки. Сатана казва: “Ще работя директно срещу Бога. Ще дам сила на моите последователи да отстранят паметника на Сътворението – седмия ден, съботата. Така ще заблудя света, че осветеният и благословен от Бога ден е променен. Този ден няма повече да живее в съзнанието на хората. Ще го залича от паметта им, ще залича всякакъв спомен за него! На мястото му ще поставя ден, който не носи печата и авторитета на Бога – ден, който не може да бъде знак между Всевишния и Неговия народ. Ще накарам тези, които приемат този фалшив ден на поклонение, да вярват, че светостта е прехвърлена върху него. Ще бъдат приети човешки закони, така че да се попречи на хората да съблюдават седмия ден, съботата. От страх поради липса на храна и облекло повечето земни жители ще се присъединят към света в престъпването на Божия закон. Земята ще бъде напълно под моето (сатанинското) владичество” (“Пророци и царе”). “За да си осигурят популярност и власт, законодателите ще се покорят на изискването за неделен закон” (“Свидетелства”, т. 5).

На 29 май 1961 г. Върховният съд на САЩ с мнозинство гласува решение от историческа важност, особено от пророческа гледна точка. Бе заявено, че неделните закони са граждански, а не религиозни по своето естество, и следователно са конституционни.

Бог казва: “Няма да наруша Завета Си, нито ще променя нещо, което е излязло от устните Ми” (Псалм 89:34). Но нека разгледаме тези удивителни факти.

Катехизис на католическите доктрини за новообърнати, 1977 г., стр. 50:

ВЪПРОС: Защо съблюдаваме неделята вместо събота?

ОТГОВОР: Ние съблюдаваме съботата вместо неделята, защото на Лаодикийския събор от 336 г. сл. Хр. Католическата църква прехвърли светостта от съботата върху неделята.

“Католическо огледало”, 23 септември 1893 г.:

“По силата на своята божествена мисия Католическата църква е променила деня от събота в неделя.”

На историческия Трентски събор през 16 век протестантите настояват на принципа “Библията и само Библията”. Католическата църква отхвърля това. Католиците вярват, че авторитетът на Библията е повлиян от традицията, като тя (църквата) е прехвърлила светостта на съботата в неделя.

В книгата си “Канон и традиция” д-р Х. Дж. Холдсман разказва за драмата по време на Трентския събор. “Накрая (...) на 18 януари 1562 г. всяко колебание бе отстранено: архиепископът на Реджо произнесе реч, в която открито заяви, че Традицията стои над Писанието. Следователно авторитетът на църквата не би могъл да бъде обвързван с авторитета на Писанията, защото църквата е променила (...) съботата в неделя не чрез заповед от Христос, но чрез своя собствен авторитет.”

На 2 май 1988 г. архиепископ Робърт Заборовски, главен епископ на Северна Америка, пише: “Ние (католиците) вярваме, че църквата е била мъдра при превръщането на неделята в почивен ден вместо съботата. Независимо колко много протестантите осмиват или презират католицизма, те все още поддържат елементи, от които не биха могли да се освободят и които са в основата си католически по произход и основание. Неделята е само едно от тези неща...”

На 31 октомври 1517 г. Мартин Лутер казва: “Истинското християнско поклонничество (пилигримското пътешествие) не е до Рим, а до пророците, псалмите и евангелията.” Както казва Е. Уайт, когато хората отхвърлят институцията, която Бог е обявил за белег на Своя авторитет (съботата), и на нейно място почитат това, което Рим е избрал за белег на своето върховенство (неделния ден), с това те приемат външния знак на вяност към Рим – белега на звяра” (“Великата борба”). Тя продължава: “Съботата ще бъде великият тест за вяност, защото това е точка от истината, която е особено оспорвана. Когато на хората бъде наложена поредната проба, тогава ще се тегли разграничителна линия между онези, които служат на Бога, и другите, които не Му служат. Съблюдаването на фалшивата събота в съгласие с държавния закон и в разрез с четвъртата заповед ще бъде признание за вяност към силата, която е срещу Бога. А почитането на съботата в съгласие с Божия закон е доказателство за вяност към Твореца. Приемайки знака за покоряване на земните власти първата категория хора приемат всъщност белега на звяра, докато другата, избирайки знака на вяност към Божия авторитет, приема Божия печат” (там, стр. 605).

Господ Исус Христос казва: “Да не мислите, че съм дошъл да разруша Закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото, истина ви казвам: Докато премине небето и земята, нито една йота, нито една чертица от Закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И така, който наруши една от тези най-малки заповеди и научи така хората, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така хората, той ще се нарече велик в небесното царство”(Матей 5:17-19). В подкрепа на това апостол Яков пише: “... който опази целия Закон, а съгреша в едно нещо, бива виновен във всичко” (Яков 2:10).

Тогава какво можем да направим? Йоан, писателят на Откровение, казва: “Той извика със силен глас: “Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух и свърталище на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване и земните царе блудстваха с нея, земните търговци се обогатиха от безмерния й разкош!” И чух друг глас от небето, който казваше: “Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете й и да не споделяш язвите й; защото греховете й стигнаха чак до небето и Бог си спомни нейните неправди” (Откр. 18:2-5). “И друг, трети ангел, вървеше след тях и казваше със силен глас: “Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си...” (Откр. 14:9).

Тогава как да реагирам на това предупреждение? “Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус” (Откр. 14:12) – това Бог ме съветва да правя.

Нека Всевишният да излее над вас пълнотата на Своя Божествен Дух, докато пред вас се разкрива нова светлина от страниците на тази книга. Нека тя да ви помогне да вървите в пътя на праведния, който ” е като светлината на разсъмване, която се развиделява, докато стане съвършен ден” (Притчи 4:18).

“И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни” (Йоан 8:32), защото съзнателното пренебрегване на Закона няма да бъде извинено от Бога: “Народът Ми загина от липса на знание! Понеже ти отхвърли знанието, то и аз отхвърлих теб да не Ми свещенодействаш! Понеже ти забрави Закона на твоя Бог, то и аз ще забравя твоите деца” (Осия 4:6).

Нека Светият Дух ни води в пълната истина! Амин.

ПЪРВА ГЛАВА

ОТКРОВЕНИЕ ЗА ПРОМЯНАТА ВЪВ ВАВИЛОН И ЗА ОСТРОВ ПАТМОС

Амос 3:7 “Наистина Господ Йехова няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си пророците.”

Иоан 15:15 “Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко, що съм чул от Отца Си.”

Иоан 8:32 “... и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.”

ЧЕТИРИМАТА ЦАРЕ

Даниил 7:17 Тия четири големи звяра, *каза той*, са четирима царе, които ще се издигнат от земята.

Започвайки от Вавилон, ще илюстрирам промяната, описана в Библията (от книгата Даниил, глави 2 и 7), защото и двете говорят за едни и същи събития. Трудно можеш да обясниш нещата, описани в едната глава, без помощта на другата. Нека да разгледаме по-подробно съня на цар Навуходоносор и последващото го тълкувание на пророка. В Даниил 2:1-49 четем, че вавилонският владетел е видял в нощно видение огромен образ, чиято глава е била „от чисто злато, гърдите и мишците от сребро, коремът и бедрата от мед” (стих 32), а „краката му от желязо, нозете му отчасти от желязо, а отчасти от кал” (стих 33).

В Даниил 7:2-7 четем: “Даниил, проговаряйки, рече: Видях в нощното си видение, и ето, четирите небесни ветрища избухнаха върху голямото море.

И четири големи зверове възлязоха из морето, различни един от друг.

Сега забележете стих 4: „Първият бе като лъв и имаше орлови крила; а, като го гледах, крилата му се изскубаха и той се дигна от земята и бе заставен да се изправи на две нозе като човек, и даде му се човешко сърце”.

Стих 5: „След това, ето, друг звяр, вторият, приличен на мечка, който се подигна от едната страна, и *имаше* три ребра в устата между зъбите си. И му думаша така: Стани, изяж много месо”.

Стих 6: „Подир това, като погледнах, ето друг звяр, приличен на леопард, който имаше на гърба си четири птичи крила: тоя звяр имаше и четири глави; и даде му се власт”.

Стих 7: „Подир това, като погледнах в нощните видения, ето четвъртият звяр, страшен и ужасен и твърде як; той имаше големи железни зъби, *с които* пояждаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с нозете си; той се различаваше от всичките зверове, които бяха преди него; и имаше десет рога”.

И в стих 17: „Тия четири големи звяра, *казва той*, са четирима царе, които ще се издигнат от земята”.

Откровение 13:1-3: “И видях звяр, който излизаше от морето, и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му десет корони и на главите му – богохулни имена. И звярът, който видях, приличаше на леопард, и краката му бяха като *крака* на мечка, устата му като уста на лъв; и змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт. И *видях* една от главите му като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя, учудена, *отиде* след звяра и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра”.

Нека хронологично да проследим как са се изпълнили в историята тези библейски пророчества.

1. В Даниил 2:32 образът има ГЛАВА от ЗЛАТО. В Даниил 7:4 ПЪРВИЯТ ЗВЯР прилича на ЛЪВ и има КРИЛА. Тези образи представят ВАВИЛОН от 606 г. пр. Хр. до 538г. пр. Хр. Самият пророк го казва във 2 глава 37 и 38 стихове: „Царю, ти си цар на царете, на когото Небесният Бог даде царство и сила, могъщество и слава; и където и да живеят човечите,

горските зверове и небесните птици, Той ги е дал в твоята ръка и те е поставил господар над всички тях. Ти си онази златна глава”.

2. В Даниил 2:32 образът има ГЪРДИ и РЪЦЕ от СРЕБРО. В Даниил 7:5 ВТОРИЯТ ЗВЯР е като мечка и има в устата си ТРИ РЕБРА. Тези образи представят МИДО-ПЕРСИЯ от 536 г. – 331 г. пр.Хр.

Даниил 5:28 „Прес”, Раздели се царството ти и се даде на мидяните и персите.”

3. В Даниил 2:32 образът има КОРЕМ и БЕДРА от МЕД. В Даниил 7:6 ТРЕТИЯТ ЗВЯР прилича на ЛЕОПАРД. Има ЧЕТИРИ ГЛАВИ и ЧЕТИРИ КРИЛА. Тези образи представят ГРЪЦКАТА ИМПЕРИЯ от 331 г. – 168 г. пр.Хр.

Даниил 2:39 И подир теб ще се издигне друго царство, по-долно от твоето, и друго – трето царство – от мед, което ще завладее целия свят.

Даниил 8:21 - 23 „Буйният козел е гръцкият цар; и големият рог между очите му е първият цар. А където се е строшил той и са излезли четири вместо него, значи, че четирима царе ще се издигнат от *тоя* народ, но не със сила като неговата. И в послешните времена на царуването им, когато беззаконниците стигнат до върха на *беззаконието си*, ще се издигне цар с жестоко лице и вещь в лукавщини.”

От историята знаем, че след смъртта на Александър Македонски на 31-годишна възраст неговото царство е било разделено между ЧЕТИРИМАТА МУ ГЕНЕРАЛИ /ЧЕТИРИТЕ ГЛАВИ от видението/, които обаче не били толкова силни, колкото него. Четиримата генерали били:

- ПТОЛЕМЕЙ, който управлявал Египет,
- КАСАНДЪР, който взел Македония
- СЕЛЕВКИЙ, който властвал над Персия и Сирия
- ЛИЗИМАХ, който владеел над Тракия

4. В Даниил 2:33 образът има КРАКА от ЖЕЛЯЗО. Има ДЕСЕТ ПРЪСТА, а СТЬПАЛАТА му са отчасти от ЖЕЛЯЗО и отчасти от КАЛ. В Даниил 7:7 ЧЕТВЪРТИЯТ ЗВЯР е неопишан и има ДЕСЕТ РОГА. Тези образи представят ЕЗИЧЕСКАТА РИМСКА ИМПЕРИЯ от 168 г. пр. Хр. до 476 г. сл.Хр.

Даниил 2:40 – 43 „Ще се издигне и четвърто царство, яко като желязо, понеже желязото строшава и сдробява всичко; и то ще строшава и стрива както желязото, което строшава всичко. А понеже си видял нозете и пръстите отчасти от грънчарска кал и отчасти от желязо, това ще бъде едно разделено царство; но в него ще има *нещо* от силата на желязото, понеже си видял желязото, смесено с глинена кал. И както пръстите на нозете са били отчасти от желязо и отчасти от кал, така и царството ще бъде отчасти яко и отчасти крехко. И както си видял желязото, смесено с глинена кал, така те ще се размесят с потомците на *други родове* човеци; но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта.

Даниил 8:23 – 25 „И в послешните времена на царуването им, когато беззаконниците стигнат до върха на *беззаконието си*, ще се издигне цар с жестоко лице и вещь в лукавщини. И силата му ще бъде голяма, но не като силата на *другия*; и ще погубва чудесно, ще успява и ще върши *по волята си*, и ще поквари силните и светите люде. Чрез коварството си ще направи да успява измамата в ръката му, ще се надигне в сърцето си и ще погуби мнозина в спокойствието им; ще въстане и против Началника на началниците; но ще бъде смазан, не с ръка.

ДЕСЕТТЕ РОГА

А сега, връщайки се на Откровение 13:1, четем, че звярът, който апостол Йоан вижда, има седем глави. **Откровение 13:1** “И видях звяр, който излизаше от морето, и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му десет корони, и на главите му богохулни имена”.

В библейските пророчества главата е символ на управляваща сила. **Даниил 7:17** “Тези четири големи звяра, казва *той*, са четирима царе, които ще се издигнат от земята.”

Даниил 7:24 “А за десетте рога, те са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг, който ще се различава от първите и ще покори трима царе”.

Водата (или морето) в библейските пророчества символизира народи.

Откровение 17:15 “Каза ми още: “Водите, които си видял, дето седи блудницата, са люде и множества, народи и езици”.

По този начин разбираме, че първата глава (или управляваща сила) е Египет, а останалите шест са Сирия, Вавилон, Мидо-Персия, Гърция, езическият Рим и папският Рим. Тези са седемте велики сили (или глави), които не се подчиняват на Десетте Божии заповеди. Те ще бъдат унищожени, защото не се покоряват на Божията воля.

И така, установихме, че седемте глави от Откровение 13:1 и Откровение 12:3 (И яви се друго знамение на небето, и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем корони) са Египет, Сирия, Вавилон, Мидо-Персия, Гърция, езическият Рим (за който се говори в Откровение 12 глава) и папският Рим (Откровение 13 глава). В Даниил 7:24 Библията казва, че десетте рога, които ще израснат, са десетима царе. От историята знаем, че когато варварите нападат Римската империя, тя се разделя на десет царства и големи нации се заселват и заживяват вътре в границите ѝ. Тези десет царе са короновани, така както във видението роговете са с корони.

Тези десет велики нации, които идват и се установяват в границите на Римската империя са:

- АЛЕМАНИ	- ОСТГОТИ	- ВЕСТГОТИ
- ФРАНКИ	- ВАНДАЛИ	- СУЕВИ
- БУРГУНДИ	- ХЕРУЛИ	- АНГЛО-САКСИ
- ЛОМБАРДИ		

Това са десетте племена, между които Рим е разделен според библейското пророчество от **Даниил 7:24**. “А за десетте рога, те са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг, който ще се различава от първите и ще покори трима царе.”

МАЛКИЯТ РОГ – ВЪЗДИГАНЕТО НА ПАПСКИЯ РИМ

Нека да погледнем към **Даниил 7:8**: “Като разглеждах роговете, ето, изсред тях излезе друг рог, малък, пред когото три от първите рогове се изкорениха; и ето, в тоя рог имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно.

Този малък рог, който се издигна след разделянето на Римската империя на десет части, не е друго освен папската власт – папският Рим.

Папският Рим се издига и претендира за поклонение от страна на всичките десет царства. Изисква те да признаят неговия върховен авторитет. Но три от тези нации не са съгласни да се подчинят. Те са буквално изтрети от лицето на земята. Император Юстиниан изпраща през 538 г. сл. Хр. главнокомандващия на своята армия генерал Велизарий да унищожи последната от тези нации – остготите. По този потресаващ начин се изпълнява библейското пророчество от **Даниил 7:24**. „А за десетте рога, те са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг, който ще се различава от първите и ще покори ТРИМА ЦАРЕ.” Историята потвърждава пророчеството. Римската армия буквално изтрива от лицето на земята тези три нации.

1. Първият народ били ХЕРУЛИТЕ в Северна Италия през 493 г. сл. Хр.
2. Последват ги ВАНДАЛИТЕ в Северна Африка през 534 г. сл. Хр.
3. Третата нация били ОСТГОТИТЕ в Северна Португалия през 538 г. сл. Хр.

По това време папската власт си спечелва пълно господство и власт. И така, кой е МАЛКИЯТ РОГ от Даниил 7:8? ПАПСКИЯ РИМ? Нека да видим. Имайки предвид, че всяко управление се установява в столицата си, историята докладва изумителния факт, че през 330 г. сл. Хр. великият римски император Константин премества своята столица от Рим, разположен на река Тибър, на Босфора. Той нарича своя град Константинопол. През 323 г. сл. Хр. (седем

години преди това) императорът изповядал и приел християнската вяра. В **Откровение 13:2 четем:** „И змеят даде нему силата си, престола си и голяма власт”.

Виждаме, че дяволът дава власт на езическия Рим, който от своя страна установява престола на папския Рим. Сега Константинопол се нарича Истанбул, а седалището на папството е в Рим, в т.нар. Ватикана (град – държава в Рим). Точно както Библията предрича, езическият Рим дава „силата си, престола си и голяма власт” на папския Рим, а Сатана е този, който предава тази власт и на двете институции. Ватикана все още функционира.

ХАРАКТЕРНИТЕ ЧЕРТИ И АРОГАНТНОСТТА НА МАЛКИЯ РОГ

Сега, когато установихме, че малкият рог от Даниил 7:8 е папският Рим, нека да изследваме характерните му черти в светлината на Божието Слово и на библейските пророчества. **Даниил 7:8** “Като разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг рог, малък, пред който три от първите рогове се изкорениха; и ето, в тоя рог имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно.

1. Без съмнение глава на папския Рим е папата. Папа Лъв XIII е написал: „Ние (папата) заемаме на този свят мястото на Всевишния Бог”(Великите енклитични писма на Лъв XIII).

Когато напуска своите ученици, Христос им обещава да изпрати на Земята Свой представител – Светия Дух: **Йоан 16:7-11:** „Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. И той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба; за грях, защото не вярват в Мен; за правда, защото отивам при Отца и няма вече да Ме виждате; а за съдба, защото князът на тоя свят е осъден.” Светият Дух е Наместникът на Исус, а не папата. Това е библейската истина. **Йоан 14:26:** „А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.” **Йоан 15:26:** „А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен.”

2. КАТОЛИК НЕШЪНЪЛ от м.юли 1895г.: „Папата е не само представител на Исус Христос на Земята, но и самия Исус Христос, скрит под булото на плътта”.

3. КАТОЛИЧЕСКА ЕНЦИКЛОПЕДИЯ, том 12, стр.265: „Този мъдър и безпристрастен авторитет (на папата) включва дори правото да прощава грехове”.

Това е богохулство! В **Марко 2:7 четем:** “Тоя защо говори така? Той богохулства! Кой може да прощава грехове, освен един Бог?”.

Братя и сестри, независимо от вашето вероизповедание, националност или цвят на кожата, можете да видите, че цитираните по-горе думи са „надменни думи”, изговорени от смъртен човек (за “малкият рог” е казано, че има „очи като човешки очи и уста, които говореха надменно”).

Библията казва в **Римляни 3:10:** "...Няма праведен ни един”, но Римокатолическата църква твърди, че папата е безгрешен и че може да прощава грехове.

Бог е много мъдър, когато ръководи апостол Павел да напише стиховете в книгата “Римляни” като директно предизвикателство към авторитетите на Папската римска църква. В **Римляни 3:23 четем:** “Всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога”.

Следователно никой не е Спасител освен Исус Христос. Библията казва, че Той единствен има правото да прощава грехове – не и папата. “Но, за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава греховете (тогава каза на паралика): “Стани, вдигни си постелката и иди у дома си” (**Матей 9:6**).

Деяния 4:12: “И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между {Или: Открито на.}* човеците, чрез което трябва да се спасим.” Само Исус Христос може да ни освободи от греха. “Прочее, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни” (**Йоан 8:36**). И отново библейското пророчество в Даниил 7:8 се потвърждава в **Откровение 13:5:** “И даде му се да говори и с устата си горделиво и богохулно; даде му се още власт да действа четиридесет и два месеца”.

НЕГОВАТА СМЪРТОНОСНА РАНА ОЗДРАВЯВА

Откровение 13:3 “И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя, учудена, *отиде* след звяра; и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра”.

Всичките други шест глави са смъртоносно ранени и никога не възстановяват своето световно господство – и Египет, и Сирия, и Вавилон, и Мидо-Персия, и Гърция и Римската империя. Всички те падат и никога не се връщат в историята. Но когато седмата глава е ранена, Бог казва, че тя ще се възстанови и ще господства отново. Папският Рим е смазан, но се възстановява и днес е световна сила с огромно влияние. Аз обичам католиците и ги ценя за техните християнски добродетели. Но папският Рим като институция е звярът, описан в Библията, и целият свят трябва да научи това. Споменатото твърдение не е моя идея и не са лични чувства, но е убедително изпълнение на библейското пророчество. Ще се запознаем с още доказателства по-нататък в книгата.

Изпълнението на Божието Слово по отношение на смъртоносната рана става, когато на 20 февруари 1798 г. генерал Бертие сваля папа Пий VI от трона му и го затваря в една френска крепост. Папството избива през вековете милиони християни, които пазят Божиите заповеди.

Даниил 7:25: “Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена, и половина време”.

ИСТОРИЯ НА РОМАНИЗМА, стр.541: „От зараждането на папството до наши дни е пресметнато от внимателни и заслужаващи доверие историци, че повече от **петдесет милиона** представители на човечеството са били избити по жесток начин заради обвинения в ерес (несъгласие с небиблейските католически доктрини). Присъдите им са произнесени и изпълнени от папските власти. ” За сравнение нека погледнем **Матей 5:21-24:** “Чули сте, че е било казано на старовременните: "Не убивай; и който убие, излага се на съд". А пък Аз ви казвам, че всеки, който се гневи на брата си [без причина], излага се на съд; и който рече на брата си Рака {Безделниче.}* , излага се на Синедриона; а който му рече: Бунтовни безумецо, излага се на огнения пъкъл. И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против теб, остави дара си там, пред олтара, и иди първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си”.

Детронираният папа Пий VI умира на 29 август 1799 год. на 82-годишна възраст. Той е 257-ят папа. Царува 24 години, 6 месеца и 14 дни, преди да бъде затворен (т.нар. „смъртоносно раняване на звяра” от Откровение13:3). Периодът от **538 г. сл. Хр.** (унищожаването на остготите по заповед на Юстиниан под ръководството на главнокомандващия Велизарий) до **1798 г. сл. Хр.** (годината на пленяването на папа Пий VI от генерал Бертие, командващ в армията на Наполеон) е известен в историята като времето на **ТЪМНИТЕ ВЕКОВЕ**. Става тъмно, когато Божият народ е преследван и Божият закон – потъпкван от човеци.

Откровение 13:3: „И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя”. Когато завзема властта, Наполеон Бонапарт разрешава на кардиналите да изберат нов папа. **Откровение 13:3:** „...и цялата земя, учудена, *отиде* след звяра, и поклониха се на змея по причина, че даде властта си на звяра”. Това е изцеляването на раната. В **Откровение 13:12** четем за звяра, „ чиято смъртоносна рана е оздравяла”.

538 г. сл. Хр. – 1798 г. сл. Хр.

ТЪМНИТЕ ВЕКОВЕ И БИБЛЕЙСКИТЕ ПРОРОЧЕСТВА

Исая 55:11: “Така ще бъде Словото Ми, което излиза из устата Ми. Не ще се върне при Мен празно, но ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам”.

По-горе установихме, че малкият рог (папският Рим) изкоренява три рога (царства, нации). Това са ХЕРУЛИТЕ в Северна Италия през 493 г. сл. Хр., ВАНДАЛИТЕ в Северна Африка през 534 г. сл. Хр. и ОСТГОТИТЕ в Северна Португалия през 538 г. сл. Хр. Божието Слово се изпълнява по удивителен начин. **Даниил 7:8:** “Като разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг рог, малък, пред който три от първите рогове се изкорениха; и ето, в тоя рог имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно”.

Когато генерал Велитарий, главнокомандващ армията на Юстиниан, се завръща победоносно в столицата, епископът на Рим е вече освободен от контрола на остготите, чийто асционизъм ограничава растежа на Католическата църква. Сега епископът можел да упражни прерогативите от декрета на Юстиниан от 533 год. В него императорът провъзгласявал епископа на Рим за глава на всички църкви, а също така признавал и оценявал папското влияние за елиминирането на ересите. Сега епископът на Рим можел да укрепи авторитета на папския престол. Това било началото на 1260-годишното преследване, както е предречено в Библията (Даниил 7:25, Откровение 12:6,14; 13:5-7). В същата година (538 г. сл. Хр.), която бележи началото на 1260-годишния период според пророчествата (Даниил 7:25, Откровение 12:6,14) или 42 месеца (Откровение 13:5), Третият събор на Римокатолическата църква в Орлеан приема закон, много по-строг от декрета на Константин от 7 март 321 г. сл. Хр. В член 28 от този закон се казва, че в неделя дори „полската работа трябва да бъде прекратена, така че хората да не бъдат възпрепятствани да посещават църква” (Giovanni Domenico Mansi, Ed., Sacrorum Conciliorum, Volume 9, col. 919).

Нека да разгледаме следните текстове: **Даниил 7:25** – “Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена, и половина време”. Четем отново в **Откровение 12:6** – “И жената (верните на Бога хора или църкви, пазещи истината и Десетте заповеди, подобно на валденсите) побягна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни”. **Откровение 12:14** – “И дадох се на жената двете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там, където да я хранят за време и времена, и половин време, *скрита* от лицето на змея {Гръцки: Змията.}* или т. нар. папски преследвачи и ексекutori).

В библейските пророчества един ден е равен на една година от човешката история. **Езекиил 4:6** – “И като навършиш тия, тогава легни на дясната си страна и носи беззаконието на Юдовия дом четиридесет дни; по един ден ти определих за всяка година”. **Числа 14:34** - „Според числото на дните, през които съгледахте земята, четиридесет дена, всеки ден за една година, четиридесет години ще теглите поради беззаконията си.” Един лунен месец е равен на 30 дни. И така:

ВРЕМЕ (евр. “година”)	=	1 година	=	360 дни
ВРЕМЕНА	=	2 години	=	720 дни
ПОЛОВИН ВРЕМЕ	=	½ година	=	180 дни

Така че ВРЕМЕ, ВРЕМЕНА И ПОЛОВИН ВРЕМЕ = 1260 дни, видно от стиховете в Даниил 7:25 и Откровение 12:14.

Откровение 13:5 – “И даде му се да говори с устата си горделиво и богохулно; даде му се още власт да действа четиридесет и два месеца”.

Нека пресметнем отново. Божието разписание никога не закъснява и не се променя. **Екклесиаст 3:14** – “Познах, че всичко, що прави Бог, ще бъде вечно. Не е възможно да се притури на него, нито да се отнеме от него. И Бог е направил *това*, за да се боят *човеците* от Него”.

1 ЛУНЕН МЕСЕЦ	=	30 дни
42 ЛУННИ МЕСЕЦА	=	42x30 = 1260 дни

И ако 1 пророчески ДЕН = 1 човешка ГОДИНА (виж Езекиил 4:6; Числа 14:34), то тогава 1260 ДНИ = 1260 ГОДИНИ.

Ако прибавим тези 1260 години към 538 г. сл. Хр. (годината на началото на папското господство), ще получим 1798 г. сл. Хр. (годината, в която папата е свален от власт и затворен).

538 г. сл. Хр. + 1260 год. = 1798 г. сл. Хр.

На 20 февруари 1798 год. по заповед на Наполеон, генерал Бертие завладява Рим и отвежда папа Пий VI като затворник във Франция. Главата на Католическата църква остава в изгнание до смъртта си на 29 август 1799 год., когато е на 82-годишна възраст. Така точно се изпълнява пророчеството за 1260-те дни или 42-та месеца. Слава да бъде на Бога на небесата защото Неговите думи са верни и истинни!

ХАРАКТЕРНИТЕ ЧЕРТИ НА МАЛКИЯ РОГ

Даниил 7:25 – “Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена, и половина време”.

Нека внимателно да изследваме тези четири ХАРАКТЕРИСТИКИ на малкия рог.

1. ТОЙ ЩЕ ГОВОРИ ДУМИ ПРОТИВ ВСЕВИШНИЯ

А) Библията казва във **Второзаконие 6:4**: “Слушай, Израилю; Йехова, нашият Бог, е един Господ”.

Във Великите енклитични писма на папа Лъв XIII пише: „Ние (папата) заемаме на Земята мястото на Всевишния Бог.”

Б) В Божието Слово четем: (**Деяния 4:12**) “И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между {Или: Открито на.}* човеците, чрез което трябва да се спасим”.

Католическата църква казва в Католическата енциклопедия, том 12, стр. 265: „Този безпристрастен авторитет (папската институция) включва в прерогативите си правото да прощава грехове”. Това е богохулство! (Виж Марко 2:7.)

В) Исус казва в **Йоан 15:26**: “А когато дойде Утешителят, Когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, Който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен”. **Йоан 16:7,8**: “Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя. И Той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба”.

Католическата църква казва в “Католик Нешънъл” от юли 1895 г.: „Папата е не само представител на Исус Христос, но е самият Исус”.

2. ЩЕ ИЗТОЩАВА СВЕТИИТЕ НА ВСЕВИШНИЯ

А) Библията казва в **Левит 19:18**: “Да не отмъщаваш, нито да храниш злоба против онези, които са от людетте ти; но да обичаш ближния си както себе си. Аз съм Господ”. **Матей 10:14**: “И ако някой не ви приеме, нито послуша думите ви, когато излизате от дома му, или от онзи град, отърсете праха от нозете си”.

Католическата църква е майка на ИНКВИЗИЦИЯТА. Папата „изобретява” Инквизицията, която е бивш трибунал (съдилище) в Римокатолическата църква, насочен към унищожаване на ересите. В Американския речник, стр. 617, ереста е дефинирана като: „Мнение или доктрина, която се различава от установените религиозни вярвания; и по-специално – различие от или отричане на Римокатолическата догма от пророкуващ, вярващ или от кръстен църковен член.”

Б) Библията казва в **Изход 20:13**: “Не убивай”.

Католическата църква казва чрез Тома Аквински, канонизиран католик: „Убедените еретици трябва да бъдат убивани, така както и другите престъпници, защото те са измамници”.

3. ЩЕ НАМИСЛИ ДА ПРОМЕНИ ВРЕМЕНА...

Благодаря на Бога, Библията казва, че човекът на греха ще *“намисли да промени времена и закони”*, а не че *успешно* ще ги промени!

Библията казва в **Изход 20:10**: **“А** на седмия ден, *който* е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа – ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти”. **Второзаконие 5:14**: **“А** седмият ден е събота на Господа, твоя Бог; *в него* да не вършиш никаква работа – ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, ни волът ти, ни оселът ти, нито някой твой добитък, ни чужденецът, който е отвътре портите ти, за да си почива слугата ти и слугинята ти, както и ти.

Католическата църква казва в „Индъстриал Американ“ от 19 декември 1889 г.: „Не, първият ден (неделя) е Божият ден.” И по-голямата част от християните вярват сляпо на това твърдение.

4. ЩЕ НАМИСЛИ ДА ПРОМЕНИ ЗАКОНИ...

Библията казва в **Изход 20:8**: **“Помни** съботния ден, за да го освещаваш”. Католическата църква казва в „Американски страж”, издание на Римокатолическата църква, Ню Йорк, 1 юни 1893 г., стр. 173, в статия, написана от отец Т. Енрайт: „Папата казва: **“**Чрез моята свята власт аз отмених съботния ден като ден за свята почивка и ви заповядвам да пазите като свят първия ден на седмицата – неделя”.

Не е ли това твърде сериозно? Аз не храня никакви зли чувства против католиците. Просто излагам исторически факти, това е всичко. Обичам католиците, както и всички хора. Честно казано, не започвам никаква религиозна битка срещу никого и против никоя религиозна организация. По-скоро вярвам, че „ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.” И „ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни” (**Йоан 8:32,36**). Защото „няма нищо покрито, което не ще се открие, и тайно, което не ще се узнае” (**Матей 10:26**).

“Защото относно всяко скрито нещо Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло” (**Еклисиаст 12:14**).

666 – ЧИСЛО НА ЧОВЕК

Когато папа Павел VI се качва на папския престол, това е т. нар. в Библията „оздравяване на раната”. Наследява го св. Йоан XXIII, последван от папа Пий XI и папа Пий XII, някои от които са наричали себе си Папа Лъв. Но името, което институцията им дава, е **VICARIUS FILLII DEI**, което, преведено от латински означава **НАМЕСНИК (ЗАМЕСТИК) НА БОЖИЯ СИН** на Земята. Това означава, че те претендират да са заели мястото на Бога за планетата ни. Малко по-горе установихме, че Светият Дух е Божият **VICARIUS FILLII DEI**, а не Римокатолическата църква и със сигурност не папата. На въпрос, зададен на католическото ръководство: кой е видимата глава на църквата, се отговаря:

- Светият Отец, папата е заместникът на Исус Христос, наследникът на св. Петър и видимият глава на църквата.

Но Исус казва в **Матей 23:9**: „И никого на земята недейте нарича свой отец, защото един е вашият Отец, Небесният”.

А самият апостол Петър, чийто „наследник” папата смята, че е, е отказал поклонението на Корнилий (**Деяния 10:25, 26**). **“И** когато влизаше Петър,

Корнилий го посрещна, падна пред нозете му и се поклони. А Петър го вдигна, казвайки: “Стани! И сам аз съм човек!”.

Виждате, че според Библията не бива да се покланяме и да боготворим никой друг, освен Бог. Не бива да се прекланяме и пред папата, който претендира да е наследник на апостол Петър и наместник Божий на Земята. Ето някои стихове в подкрепа на това твърдение:

Изход 20:5: “Да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чедата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят”.

Откровение 19:10: „Тогавата аз паднах пред нозете му да му се поклоня; но той ми рече: „Недей; аз съм съслужител на теб и на братята ти, които държат свидетелството за Исус; поклони се Богу; защото духът на пророчеството е да свидетелстваме за Исус”.

Матей 4:10: “Тогавата Исус му каза: “Махни се, Сатано, защото е писано: “На Господа, твоя Бог, да се покланяш, и само Нему да служиш”.

Зададен е друг въпрос:

- Защо папата е наречен глава на църквата?
- Защото той заема мястото на Христос и Го представя на тази земя. Но това е богохулство, защото единствено Светият Дух е представител на Христос!

Откровение 13:5, 6: “И даде му се да говори с устата си горделиво и богохулно; даде му се още власт да действа четиридесет и два месеца. И отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и скинията Му, па и ония, които живеят на небесата”.

Матей 12:31, 32: “Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците; но хулата против Духа няма да се прости. И ако някой каже дума против Човешкия син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Светия Дух, няма да му се прости, нито в този свят, нито в бъдещия”.

Йоан 16:7, 8: “Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя. И Той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба”.

Йоан 14:16, 26: “И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас довека. А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал”.

А сега нека да изследваме пророческото значение на папската официална титла **VICARIUS FILLII DEI** или **ЗАМЕСТИК НА БОЖИЯ СИН**. Нека да отидем при Бог и при Неговото Слово за мъдрост. **Яков 1:5:** “Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му се даде”.

Откровение 13:18: “Тук е нужно мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест”.

Нека отново да проверим точността на библейските пророчества. На латински някои букви имат числово измерение. Така че числовият израз на **VICARIUS FILLII DEI** е:

НА ЛАТИНСКИ

V	=	5	F	=	0	D	=	500
I	=	1	I	=	1	E	=	0

C = 100	L = 50	I = 1
A = 0	I = 1	
R = 0	I = 1	
I = 1		501
U = 5		
S = 0	53	
	Нека сумираме: 112	
112	+ 53	
	501	

НА ГРЪЦКИ
ΛΑΤΕΙΝΟΣ – ЛАТЕЙНОС
(латински човек или църква)

Λ = 30
Α = 1
Τ = 300
Ε = 5
Ι = 10
Ν = 50
Ο = 70
Σ = 200

666

НА ИВРИТ
РОМИИТ
(Римско царство)

□ = 200
□ = 6
□ = 40
□ = 10
□ = 10
□ = 400

666

666

И така, приятели мои, виждате, че „тревата съхне, цветът вехне, но Словото на нашия Бог остава довека” (**Исая 40:8**).

Матей 11:25, 26: “В онова време Исус проговори, казвайки: “Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, заедно си утаил това от мъдрите и разумните, а си го открил на младенците! Да, Отче, защото така Ти се видя угодно!”.

Псалм 25:14: “Интимното благоволение на Господа е с ония, които Му се боят, и ще им покаже завета Си”.

В Своята велика мъдрост Бог е помолил пророк Даниил: “А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще я изследват и знанието за нея ще се умножава” (Даниил 12:4).

КНИГАТА НА ПРОРОК ДАНИИЛ

Тълкуване	Глава 2	Глава 7	Време Глава 7	Глава 8	Време Глави 8-9
Вавилон	Злато	Лъв	606 – 538 г. пр.Хр.		<u>457г.пр.Хр.</u>
Мидо-Персия	Сребро	Мечка	538 – 331 г. пр.Хр.	Овен	
Гърция	Мед	Леопард с 4 глави	331 – 168 г. пр. Хр.	Козел с 4 рога	
Езически Рим	Желязо	Четвъртият звярът	168г.пр.Хр.-476г.сл.Хр.	Малък рог	
ПЪРВОТО ИДВАНЕ НА ИСУС ХРИСТОС					

Рим Разделен (Европа) Папски Рим	Желязо/ кал	10 рога Малък рог	<u>538г.сл.Хр.</u>	Малък Рог	<u>31г.сл.Хр.</u> Свещенническа та служба на Исус в Небесното светилище Даниил 9:24 Евреи 8-9гл.
			<u>1798г.сл.Хр.</u>		Християнска ера
		Начало на съда в небето	<u>1844 г.сл.Хр</u>	Очисва- не на Небесно- то свети- лице	<u>1844 г.сл.Хр.</u> ↓ 2300 години 457г.пр.Хр. – 1844г.сл.Хр.
Второто идване на Исус	Камък				
Божието царство	Става планин а	Божието царство		Божието царство	

ВТОРА ГЛАВА

ДОКАЗАНО ОТВЪД ВСЯКА СЯНКА НА СЪМНЕНИЕ

“Да не мислите, че съм дошъл да разруша Закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото, истина ви казвам, докато премине небето и земята, нито една йота, нито една чертица от Закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И така, който наруши една от тези най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство” (Матей 5:17-19).

В миналото Божиите люде търсят мъдрост отгоре (Яков 3:7); но в днешно време хората в света търсят мъдрост отдолу (в спиритизма), търсейки светлина в непрогледната тъмнина (1Тим. 4:1, 2; 2 Сол. 2:9-12). Изглежда ми повече от странно, че човек, който не може да реши дори най-незначителния икономически въпрос, дръзва да промени времената и законите на Бога – Създателя на цялата Вселена и на човечеството.

Татко, бъди милостив към нас! “Когато гледам Твоите дела, луната и звездите, които Ти си отредил, си казвам: “Какво е човек, та да го помниш? Или човешки син, та да го посещаваш?” (Пс. 8:3, 4). Поради човешкото неподчинение на Божия закон, ние сме били сполетени от икономическа и духовна деградация. Апостол Павел правилно казва, че в последните дни ще настанат усилни времена. Хората ще бдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, отколкото боголюбиви, имащи вид на

благочестие, но отречени от силата му”. Апостолът съветва: “Такива отбягвай” (2 Тим. 3:1-5). Всъщност това не е ли реалистична картина на света днес?

Грях е да се нарушава Законът на Бога, защото “грехът е беззаконие” (1 Йоан 3:4). И “Който отклонява ухото си от слушане на Закона, на такъв самата му молитва е мерзост” (Притчи 28:9). Има ли някакво съмнение тогава защо нашият свят е заливан от проблеми? Наистина ли човекът е дръзвал да променя реда в творението – такъв, какъвто е определен от Бога? Да прегледаме отново следните пасажи: “И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни” (Йоан 8:32). “Защото не слушателите на Закона са праведни пред Бога; но изпълнителите на Закона ще бъдат оправдани (Римл. 2:13). “Който опази целия Закон, а съгрешил в едно нещо, бива виновен във всичко. И така, ако някой знае да прави добро и не го прави, той си навлича грях” (Яков 2:10, 4:17). Когато всичко е пропаднало, истината остава. Независимо от твоите предишни убеждения, които може и да са били погрешни, “ако днес чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си” (Евр. 4:21). “Купувай истината и не я продавай, също и мъдростта, поуката и разума” (Пр. 23:23). Направете това единствено нещо: ”Задното забравям и се простирам към предното, впускам се към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус” (Фил. 3:13, 14). “И от това разбираме, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: “Познавам Го, а не пази заповедите Му, е лъжец и истината не е в него. Но ако някой пази Словото Му, неговата любов към Бога е наистина свършена. По това знаем, че сме в Него” (1 Йоан 2:3-5). Понеже Христос е казал: “Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди” (Йоан 14:15). “Това е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди, а заповедите Му не са тежки” (1 Йоан 5:3). “Който има ухо да слуша, нека слуша какво говори Духът към църквите. На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е в Божия рай” (Откр. 2:7). “Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ” (Откр. 18:41). И аз казвам на вас: “Но ако ви се види тежко да служите на Господ, изберете днес на кого искате да служите – на боговете ли, на които служиха бащите ви отвъд реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим на Господа” (Исус Навин 24:15). Включително и чрез спазването на съботата от четвъртата заповед (Изход 20:8-11; 31:14-17; Исая 58:13, 14; 66:23; Езекиил 20:20). Защото “всичко мога чрез Христос, Който ме подкрепя” (Филип. 4:13). И ако ти абсолютно зависиш от Него, “в Него са скрити всичката мъдрост и знание” (Колос. 2:3). Ти ще можеш да се подчиняваш на Божиите закони чрез Христос, защото Бог е, Който действа вече във вас и да желае, и да постъпвате според Неговото благоволение” (Фил. 2:13). Вярвайте в Христос, защото верни са думите Му: “Истина, истина ви казвам, който вярва в Мен, делата, които върша аз, и той ще ги върши; защото аз отивам при Отец” (Йоан 14:12).

Чрез вяра в думите на Исус нека да Му благодарим че ще можем да съобразим живота си с всички Негови заповеди. “Но без вяра е невъзможно да се угоди на Бога” (Евр. 11:6).

НЕ СЕ СЪМНЯВАЙ

Законът на Бога в Стария Завет

1

Да нямаш други богове освен Мен (Изх. 20:3).

2

Не си прави кумир или каквото и да е изображение на нещо, което е на небето горе, на земята долу или във водата, под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на онези, които Ме обичат и пазят Моите заповеди (Изх. 20:4-6).

3

Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог, защото Господ няма да смята за безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му (Изх. 20:7).

4

Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа – нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети (Изх. 20:8-11).

5

Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоят Бог (Изх. 20:12).

6

Не убивай (Изх. 20:13).

7

Не прелюбодействай (Изх. 20:14).

8

Не кради (Изх. 20:15).

9

Не свидетелствай лъжливо против ближния си (Изх. 20:16).

10

Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито каквото и да е притежание на ближния ти (Изх. 20:17).

Законът на Бога в Новия Завет

1

На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш (Матей 4:10).

2

“Дечица, пазете себе си от идоли.” “И така, като сме Божий род, не бива да мислим, че Божеството е подобно на злато или на сребро, или на камък, изработен с човешко изкуство и по човешки замисъл” (1 Йоаново 5:21; Деяния 17:29).

3

“... от които неща някои, като не улучиха целта, отклониха се в празнословие” (1 Тимотей 1:6).

4

“И се молете да не се случи бягането ви през зимата или в съботен ден.” “И им каза: “Съботата е направена за човека, а не човекът за съботата, така че Човешкият Син е Господар и на съботата.” “Някъде си е говорил за самия ден така: “И почина си Бог на седмия ден от всичките Си дела (...) Следователно за Божия народ остава една съботна почивка. Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си.” “Понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти – всичко чрез Него бе създадено” (Матей 24:20; Марко 2:27, 28; Евреи 4:4, 9, 10; Кол. 1:16).

5

“Почитай баща си и майка си; и обичай ближния си както себе си” (Матей 19:19).

6

“Не убивай” (Римл. 13:9).

7

“Не прелюбодействай” (Матей 19:18).

8

“Не кради” (Римл. 13:9).

9

“Не свидетелствай лъжливо против ближния си” (Римл. 13:9).

10

“Не пожелавай” (Римл. 7:7).

Законът на Бога, променен от папството

1

Аз съм Господ, твоят Бог. Да нямаш чужди богове. (Забележете, че втората заповед, така, както е записана в Библията, е пропуснатата.)

2

Да не вземаш напразно Господнето име.

3

Помни почивния ден, за да го освещаваши.

“Доктринален катехизис” (католически), стр. 174, съдържа следните въпроси и отговори:

“Въпрос: “Може ли да се докаже, че църквата има власт да въвежда празници като закони?”

Отговор: “Тя има такава власт – могла е да замести спазването на съботата, седмия ден, със спазване на неделята, първия ден от седмицата, за което няма библейско основание.”

4

Почитай баща си и майка си.

5

Не убивай.

6

Не прелюбодействай.

7

Не кради.

8

Не свидетелствай лъжливо против ближния си.

9

Не пожелавай жената на ближния си.

(Забележете, че десетата заповед (такава, каквато е в Библията) е разделена на две, за да се запълни мястото на липсващата втора заповед. Какъв трик, нали?)

10

Не пожелавай богатата на ближния си.

(Виж Общ католически катехизис.)

(Той ще замисли да промени времена и закони” (Дан. 7:25). “Човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, така че той седи както бог в Божия храм и представя себе си за Бог” (2 Сол. 2:3,4).

НЕОСПОРИМА ИДЕНТИЧНОСТ

“Името му”

“За да не може никой да купува или да продава, освен онзи, който носи за белег ИМЕТО на звяра или числото на неговото ИМЕ” (Откровение 13:17).

НО

(В Библията четем също: “Среброто е Мое и златото е Мое, казва Господ на силите” (Агей 2:8).

“Числото, което сочат буквите на НЕГОВОТО ИМЕ” (“Нов завет на 20 в.”).

“Общоприетият метод на четене е известен като КЕМАТРИА от страна на равнините, според който, всяка буква от едно име носи цифрова стойност и общата сума от всички числа дава

еквивалента на ИМЕТО” (Изследвания върху думите в НЗ, Д-р Марвин Р. Винсент, бележки върху Откр. 13:18).

“Папата притежава такова голямо достойнство и е толкова възвишен, че не е просто човек, но е като Бог и ЗАМЕСТНИК НА БОГА”

“Папата притежава такова възвишено и върховно достойнство, че не е въвеждан в някакъв ранг или достойнство. По-скоро е поставен на самия връх над всички рангове и достойнства...” Той е като Божествен монарх, върховен император и цар на царете”.

“ЗАТОВА ПАПАТА Е КОРОНОВАН С ТРИКАТНА КОРОНА КАТО ЦАР НА НЕБЕТО, НА ЗЕМЯТА И НА ПО-ДОЛНИТЕ ОБЛАСТИ” (Католически църковен речник, статия “Папата”).

“Кои са буквите, които се смята че са на папската корона и какво значат, ако изобщо означават нещо?

Буквите, изписани на папската тиара, са следните: VICARIUS FILII DEI, което на латински означава “ЗАМЕСТНИК НА БОЖИЯ СИН”. Католиците подържат, че църквата, която е видимо общество, трябва да има и видим глава. Преди възнесението Си на небето, Христос помаза св. Петър да действа като Негов представител. „Затова и на Римския епископ като глава на църквата е била дадена титлата “ЗАМЕСТНИК НА ХРИСТОС” (“Нашият неделен посетител”, католически седмичник, 18 април 1915 г.).

“НЕГОВОТО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО”

“Разумът и чувствата изискват приемането или на едната, или на другата от тези две алтернативи – или протестантизъм и пазене светоста на съботата (“Библията и Божията събота”) или КАТОЛИЦИЗЪМ и съблюдаването на НЕДЕЛЯТА (папския католически ден). Компромисът е НЕВЪЗМОЖЕН (Кардинал Гибънс в “Католическо огледало”, 26 декември 1893 г.).

ЗАБЕЛЕЖЕТЕ думите на Исус: “Който не е с Мен, е против Мен”.

“Напразно ми се покланят, преподавайки за учения човешки заповеди” (Мат. 12:30; 15:9).

Има ли нещо по-ясно?

Къде си застанал ти? На здравата скала или на потъващия пясък?

Бъди си сам съдия!

“Числото му”

“Тук е нужно мъдрост! Който е разумен, нека СМЕТНЕ ЧИСЛОТО НА ЗВЯРА, ЗАЩОТО Е ЧИСЛО НА човек; а ЧИСЛОТО МУ Е ШЕСТОТИН ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТ” (Откровение 13:18).

ЛАТИНСКИ

V=5 F=0 D=500

I=1 I=1 E=0

C=100 L=50 I=1

A=0 I=1 -----

R=0 I=1 501

I=1 ----- 112

U=5 53 53

S=0

----- 6 6 6

112

ГРЪЦКО-ЛАТИНСКИ

(ЛАТИНСКИ ЧОВЕК ИЛИ ЦЪРКВА)

L = 30
A = 0
T = 300
E = 6
I = 10
N = 50
O = 70
S = 200

---

6 6 6

ЕВРЕЙСКИ

Romiith

R = 200
O = 6
M = 40
I = 10
I = 10
TH = 400

---

6 6 6

“И сега отправяме предизвикателство към света да намери друго име в тези езици: гръцки, еврейски и латински, което да означава същото число” (Джоузеф Ф. Берг, “Голямото отстъпничество, с. 155-158).

ТРИТЕ АНГЕЛА ОТ НЕБЕТО отправят последно предупреждение към всички народи: “И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, да прогласява на обитаващите по земята и на всеки НАРОД и ПЛЕМЕ, ЕЗИК И ЛЮДЕ, викайки със силен глас: “Убойте се от Бога и Му въздайте слава, защото ДОЙДЕ часът на Неговия съд; и ПОКЛОНЕТЕ СЕ НА ТОЗИ, Който Е НАПРАВИЛ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА, МОРЕТО и водните извори!” И един друг ангел, втори, следваше подир него и казваше: “Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудство”. И друг, трети ангел идваше след тях и казваше със силен глас: “Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и получи БЕЛЕГ на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и ония, които се покланят на ЗВЯРА и ОБРАЗА МУ, не ще имат отдих нито денем, нито нощем, нито който и да е, който приема БЕЛЕГА НА ИМЕТО МУ” (Откровение 14:6-11).

“Белега му”

“Ако някой се поклони на ЗВЯРА и на НЕГОВИЯ ОБРАЗ, и приеме БЕЛЕГА МУ на челото си или на ръката си” (Откр. 14:9).

(Преследване на светиите на Бога. Виж Екл.9:10; Рим.7:25.)

“СЪБЛЮДАВАНЕТО на НЕДЕЛЯТА от протестантите е ПОЧИТ, която те, въпреки вероучението си отдават на АВТОРИТЕТА НА КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА” (“Откровен разговор за протестантите”, стр. 213).

ВЪПРОС: Как ще докажеш, че църквата има власт да установява и изисква спазването на празници и святи дни?

ОТГОВОР: Чрез самия акт на промяната на съботата в неделя, (която протестантите почитат) и следователно с това основно противоречат на самите себе си, като спазват стриктно неделата, а нарушават повечето други празници, заповядани от същата църква.

В.: Как доказваш това?

О.: Понеже чрез пазенето на НЕДЕЛЯТА те ПРИЗНАВАТ АВТОРИТЕТА НА ЦЪРКВАТА да установява празници; и да налага спазването им под ЗАПЛАХАТА ЗА СЪГРЕШАВАНЕ при неспазване” (Дуейски катехизис, с. 59).

“Ако Библията е единственият водач за християните, тогава АДВЕНТИСТЪТ ОТ СЕДМИЯ ДЕН е ПРАВ, като съблюдава СЪБОТАТА с евреите (...) Не е ли странно, че онези, които наричат Библията свой ЕДИНСТВЕН УЧИТЕЛ, са непоследователни по този въпрос, като следват ТРАДИЦИЯТА НА КАТОЛИЧЕСКАТА ЦЪРКВА?” (“Кутия с въпроси”, изд. 1915 г., с. 179).

“Хиляда години преди да е съществувал и един-единствен протестант, по силата на своята божествена мисия, Католическата църква е променила деня от събота в неделя” (“Католическо огледало”, септември, 1893 г.).

“Разбира се, Католическата църква твърди, че промяната е нейно дело (...) И този акт е БЕЛЕГ на нейната духовна власт в духовните неща” (Х. Ф. Томас, началник канцелария при кардинал Гибънс).

“НЕГОВИЯТ ОБРАЗ”

“Решете, че почивният ден (неделята) е знак между Бога и човека и нейното почтително съблюдаване е БЕЛЕГ на НАРОДА, чийто БОГ Е ЙЕХОВА” (“Национална реформатерска конвенция”, септември, 1877 г.).

“С ТОВА НИЕ СЕ СЪГЛАСЯВАМЕ (...) че такива закони за спазване на неделата в окръг Колумбия, МОГАТ ДА СЕ РАЗГЛЕЖДАТ не само като МОДЕЛ ЗА ЗАКОНИ, СВЪРЗАНИ СЪС СЪБЛЮДАВАНЕ НА ПОЧИВНИЯ ДЕН ЗА ЦЯЛА АМЕРИКА, но и като модел в същия смисъл ЗА ЦЕЛИЯ ОСТАНАЛ СВЯТ” (“Християнски държавник”, септември 1927 г.).

“Ние настояваме на предизвикателството: Всички трябва да почиват! Ние сме готови за бойния вик!”

“НИКАКВИ СПЕЦИАЛНИ ПРИВИЛЕГИИ И НИКАКВИ СУБСИДИИ ЗА ПАЗЕЩИТЕ СЕДМИЯ ДЕН. Ако законите за почивния ден се нуждаят от коригиране, за да станат действащи, НИЕ ЩЕ ГИ ПРОМЕНИМ И ЩЕ ГИ ПОПРАВИМ САМИ” (“Християнски държавник”, март 1927 г.).

ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕМ, КАКТО Е ЖИВЯЛ ХРИСТОС

“Който казва, че пребъдва в Него, е длъжен да постъпва, както е постъпвал Христос. Възлюбени, не е нова заповедта, която ви пиша, а е стара заповед, която сте имали отначало; старата заповед е Словото, което сте чули” (1 Йоан 2:6, 7). Исус Христос - “Начинателят и Завършителят на нашата вяра” (Евреи 12:2) – е спазвал съботата, седмия ден. В Библията пише: “И дойде от Назарет, където беше отгледан, и по обичая Си влезе в синагогата в събота и се изправи да чете” (Лука 4:16). Даже при смъртта Си Христос е почел съботата, седмия ден (Лука 23:54-24:1).

Апостолите съблюдают съботата, както е засвидетелствано от практиката на апостол Павел: “И Павел според обичая си отиде с тях и разискваше три съботи” (Деян 12:2; 18:4). Той поучаваше християните на бащина и християнска любов: “Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христос Исус” (Фил. 2:5), (Който е спазвал съботата и е Господарят на съботата) (Лука 4:16; Марк 2:27, 28). И най-важното, Той е Създателят на всичко, включително и на седмия ден (Бит. 2:1-3; Йоан 1:3). “Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни” (Исая 53:6). За времената на невежеството Бог не ни държи сметка (Деян. 17:30). Но в любовта Си Той казва: “Елате при Мен, всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя! Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото Съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си. Защото игото Ми е благо и бремето Ми е леко” (Мат. 11:28-30). “Имам и други овци, които не са от тази кошара – казва Господ. – Трябва да доведем и тях. И те ще чуят гласа Ми и ще станат едно стадо с един пастир” (Йоан 10:16).

Няма значение колко далеч или колко дълбоко сте се отклонили – все още можете да се върнете и да се присъедините към пазещото заповедите стадо на Христос!

ТРЕТА ГЛАВА

Божият печат и белегът на звяра

„Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че Аз, Господ, ги освещавам” (Ез. 20:12). „Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, *който* е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети” (Изх. 20:8-11). „Важността на съботата като мемориал на Сътворението се състои в това винаги да съхранява истинската причина поради, която дължим поклонение на Бог – понеже Той е Творец, а ние Негови творения. „Ето защо съботата лежи в самата основа на богопоклонението. Тя предава тази велика истина по начин, по който никоя друга институция не успява. Истинската основа на богопоклонението като цяло, не само в рамките на седмия ден, е в разграничението между Творец и творения. Този важен факт не бива никога да се пренебрегва, нито да се забравя. Хората винаги трябва ясно да носят в съзнанието си великата истина, че Бог е постановил съботата още в Едем; и докогато фактът, че Той е нашият Създател, продължава да бъде причината, поради която трябва да Му се покланяме, дотогава и съботата ще продължава да бъде знак и паметник за това” (Елън Уайт, „Великата борба”).

„Божият печат се съдържа в четвъртата заповед от Декалога. Единствена тя от десетте ясно разкрива както името, така и титлата на Законодателя. Тя Го изявява като Творец на небесата и земята и по този начин утвърждава основанията да Му се отдава почит и поклонение от всички. Освен тази заповед в Декалога, нищо друго не показва чрез чия власт е даден Законът. Когато чрез папската намеса съботата е променена, печатът е от Божия закон е премахнат.

„Христовите последователи са длъжни да я възстановят, като издигнат съботата от четвъртата заповед до полагащото ѝ се място като паметник на Сътворението и като знак на Неговия авторитет” (Елън Уайт, „Великата борба”).

С всичко това потвърдихме че измежду Десетте заповеди, заповедта за съботата съдържа характерните за печата елементи. Само една от десетте идентифицира Бог по името Му: „Господ, твоят Бог” ; по Неговата титла: “Този, Който направи” – Създателя; по Неговата територия: „небесата и земята” (Изх.20:10,11). Три от заповедите (втора, трета и пета) дават заветното име на Бог – Йехова. Но след като само четвъртата разкрива чий авторитет стои зад

Десетте заповеди, тя е тази, която съдържа „Божия печат” (Йехова, Създател, сътворил небето и земята), положен върху Неговия закон като доказателство за автентичността и обвързващата му сила (Елън Уайт, “Патриарси и пророци”).

Само за евреите ли е постановена съботата?

„Този завет Господ не сключи с бащите ни, а с нас, които сме живи всички тук днес” (Вт. 5:3). Докога трябва да се спазва съботата? „И така, израелтяните да пазят съботата, като я празнуват във всичките си поколения по вечен завет. Тя е знак между Мен и израелтяните завинаги; защото за шест дни Господ направи небето и земята, а на седмия ден си почина и се успокои” (Изход 31:16,17). Както знаем израелтяните са потомци на Авраам. Библията ясно разкрива кои са потомците на Авраам в Новозаветно време: **Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, нито женски; защото вие всички сте едно в Христос Исус.** И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание” (Гал. 3:28,29).

Сега нека си зададем въпроса: Аз християнин ли съм, или съм Христов? Ако отговорът ви е да, тогава сте обвързани със спазването на Десетте заповеди, включително и четвъртата (Изх. 20:8-11) в послушание спрямо Бог и от любов към Христос (Йоан 14:15; 1 Йоаново 2:3,4). Христос ми е свидетел чрез Светия Дух (Йоан 16:7-11), че истината ви е открита и че изборът е във ваши ръце.

Всички заповеди в Декалога са изключително важни и никоя от тях не бива да се пренебрегва (Яков 2:10). Въпреки това Бог ясно разграничава заповедта за съботата от всички останали. Добре знае, че хората ще я забравят, поради което заповедта започва с „помни”. Тя насочва вниманието на човечеството към опасността да бъде подценена нейната важност. „Думите, с които започва: “Помни съботния ден за да го освещаваши”, показват, че Синай не е мястото, на което тя е въведена за първи път. Тези думи говорят, че тя произхожда от по-рано. Всъщност произходът на съботата е в пряка връзка със Сътворението, както разкрива и останалата част от заповедта. Божественият промисъл е да я съблюдаваме като мемориал на Неговото Сътворение. Тя определя и времето за почивка и поклонение, които насочват мислите ни към Бог и към Неговите дела.

„Като паметник на Сътворението заповедта за съботата е “противоотрова” срещу идолопоклонството. Чрез напомнянето, че Господ е сътворил небето и земята, тя Го разграничава от всички фалшиви божества. По този начин спазването ѝ се превръща в знак за нашата вяроност към истинския Бог – знак, чрез който признаваме Неговия суверенитет като Създател и Цар („Адвентистите от седмия ден вярват”, стр. 251).

Освещаване на съботата

Обърнете внимание на множеството благословения, които Господ е свързал със съботния ден. Той си почива в този ден, благославя го и го освещава (Изх.20:11). Творецът освещава съботния ден и ни обещава богати благословения, ако сме послушни на Неговите заповеди (Ис. 58:13,14). Предвид тези неща явно е, че за Него този ден е от особена важност. Християните не би трябвало да имат проблеми със съботата, след като Господ изисква нейното съблюдаване. **„Господ не ви предпочете, нито ви избра за това, че сте по-многобройни от останалите племена; защото вие сте най-малобройни от всички племена; но понеже Господ ви възлюби** и за да опази клетвата, с която се е клел на бащите ви, *затова* Господ ви изведе със силна ръка и ви изкупи от дома на робството, от ръката на египетския цар, фараона” (Вт.7:7,8). Така съботата, като знак на този завет е знак и на Божествената любов (ЦАСД Енциклопедия, Ревизирано издание, стр. 1239).

Церемониални съботи

Освен седмичните съботи (Лев.23:3), древният Израел има и седем годишни церемониални съботи, разпръснати из целия му религиозен календар. Тези годишни съботи не са пряко свързани със седмия ден или със седмичния цикъл. „Освен Господни” (Лев.23:38) те са първите и последните дни от Празника на безквасните хлябове, Петдесетница, Празника на тръбите и Шаторразпъване (Лев. 23: 7,8,21,24,25,27,28,35,36) Тъй като пресмятането на тези церемониални съботи, зависи от началото на свещената година, която от своя страна се основава на лунния календар, всяка от тях може да се падне в който и да е седмичен ден. В случаите когато церемониална събота и седмична събота съвпадат, това се нарича „велик ден” (Йоан 19:31) („Адвентистите от седмия ден вярват”, стр.52). За разлика от седмичната събота, която е постановена в края на творческата седмица в полза на цялото човечество, то церемониалните съботи са интегрална част от еврейската религиозна система, установена на планината Синай, която сочи напред във времето към идването на Месия. Със заместническата Му смърт на Голгота нейното съблюдаване окончателно е преустановено (ЦАСД Енциклопедия, Ревизирано издание, стр. 1265).

Христос като Създател, Пазител и Господар на съботата

Твърде радостно е да се знае, че Христос, нашият Пример, Начинател и Завършител на вярата ни (Евр.12:2) е този, Който е отделил седмия ден като ден за почивка за човечеството. Библията казва, че Исус Христос е Творец толкова, колкото и Бог (1 Кор.8:6, Йоан.1:1, Евр. 1:1,2). Христос – Великият „Аз Съм” - постановява съботата, като знак на Своята творческа и изкупителна сила (Изх. 3:14, Йоан 8:58), но също и като символ на освобождението от веригите на робството (а в наши дни от веригите на греха – Вт.5:14,15). Имайки предвид това, чрез съблюдаването на съботата ние почитаме Исус Христос като свой Създател и личен Спасител.

Двустранината Си роля на Творец и Изкупител Христос онагледява, като нарича Себе Си както „Човешки Син”, така и „Господар на съботата”(Марко 2:28). С такъв авторитет Христос не би имал никакви проблеми да се разпорежда и да променя съботата (ако това е необходимо!) Но Той не само че не го прави, но напротив, утвърждава съботата: „Съботата е направена за човека” (Марко 2:27). По време на цялото Си земно служене Христос дава пример за вярно и искрено спазване на съботата. „По обичая Си”, както казва Лука 4:16, Христос почита светостта на съботата. Неговото участие в съботните служби показва, че Той утвърждава този ден като ден за поклонение.

Христос е толкова загрижен за светостта на съботата, че когато говори за преследването на Своите последователи, което ще да настъпи след възнесението Му, Той съветва учениците Си: „И се молете да не се случи бягането ви през зимата или в съботен ден” (Мат.24:20). Както казва Джонатан Едуардс : „... дори тогава християните са строго обвързани със стриктно съблюдаване на съботата” (Джонатан Едуардс, Делата на президента Едуардс, том 4, стр. 622).

„Когато Христос приключи грандиозното дело на Сътворението, първото велико нещо, което върши в световната човешка история, е да си почине в седмия ден. Тази почивка отбелязва завършеността и целостта на направеното. Почти същото Христос прави в края на Своята земна мисия, когато извършва втория грандиозен акт в световната човешка история. В един петъчен следобед, шестия ден на седмицата, Той завършва Своята изкупителна мисия. Неговите последни думи са: „Свърши се” (Йоан 19:30). Писанията особено акцентират на това, че когато Христос умира, „беше денят на Приготовлението и съботата настъпваше”.

След смъртта Му Христос е положен в гробница, където си почива, символизирайки с това завършеността на изкупителното дело в полза на човешката раса. Интересното е, че съботата, в която това се случва, е едновременно и церемониална – първата събота от Празника на безквасните хлябове, и седмична. Какъв ден, за да се сложи точка на спасителното дело! Изразът от Битие 1:31 „... и ето, беше твърде добро” при Сътворението кореспондира много точно с казаното от Исус в Йоан 19:30 „Свърши се” при изкуплението на човечеството. („Адвентистите от седмия ден вярват” стр.253). Така съботата свидетелства както за

Христовото творческо дело, така и за и изкупителното. Със спазването на съботата Неговите последователи показват, че се радват заедно с Него относно онова, което е направил за човечеството” (Самуеле Бакиоки, “Почивка за съвременния човек”, стр. 8 и 9). Когато е критикуван за това, че облекчава болките на страдащите, Исус отговаря: „Позволено е да се прави добро в съботен ден” (Мат. 12:12). Той нито нарушава, нито отрича светостта на съботния ден със Своите целителни действия. Единственото, което премахва по този начин, са множеството затормозяващи правила, които изкривяват замисъла съботата да бъде Божествен инструмент за духовно освежаване. Божието намерение е тя да носи на човека духовно обогатяване. Дейности, които подсилват връзката с Бог, са подходящи; онези, които отклоняват от тази цел и превръщат съботата в обикновен почивен ден, са неподходящи. Господарят на съботата кани всички да следват Неговия пример. Онези, които откликнат на призива Му, преживяват съботата като наслада и духовен празник – предвкусване на Небето. Те откриват, че „съботата е замислена от Бог да предпазва от духовно обезсърчаване. Седмица след седмица седмият ден успокоява нашата съвест, уверявайки ни, че независимо от несъвършените ни характери, ние стоим свършени в Христос. Неговите заслуги на Голгота се считат за наше изкупление. Ние влизаме в Неговата почивка” (Джордж Вандеман, “Когато Господ си почива”, стр.21).

Апостолите са спазвали съботата

„До времето на Христовата смърт няма никаква промяна в деня” и „ както всички хроники показват, те (апостолите) по никакъв начин не загатват за отказ от спазването на седмия ден или/и преминаване към съблюдаване на първия ден от седмицата” (А.Е.Уафл, “Господният ден”, стр.186-188). Няма абсолютно никакво доказателство, че преди втори век сл. Хр. християните са се събирали за поклонение в неделя. Това да се случва в средата на втори век, когато те започват доброволно да съблюдават неделята като ден за поклонение, но не и като ден за почивка (Юстин Мъченик, Forst Apology, в Ante-Nicene Fathers, т. 1, стр. 186).

За Христовите ученици е изключително важно да спазват съботата. Петъкът, в който Исус е разпънат на Голготския кръст и малко по-късно издъхва, е може би най-черният и мъчителен ден за тях. Докато те се приготвят за погребалния ритуал, съботата настъпва. Това слага край на всички подготвителни работи и те си почиват в събота съобразно с всички заповеди, с ясното намерение да продължат погребалните действия в неделя, „първия ден от седмицата” (Лука 23:56-24:1). Струва си да помислим по внимателно за момент. Даже погребението на самия Христос не принуждава последователите Му да нарушат светостта на съботата. Това е повод за доста сериозен размисъл!

По подобен начин и апостол Павел не си позволява да направи каквото и да било в разрез с примера на Христос. Напротив, четем: „Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, а Христос живее в мен; а животът, който сега живее в тялото, живее го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен” (Гал.2:20). Следвайки по стъпките на своя Господ, апостолът спазва съботата и при всяко свое евангелизаторско пътуване в съботен ден влиза в синагогата и проповядва за Христос. Писанията свидетелстват, че обичаят на Павел е да прави същото, което е правил и Исус (Деяния 13:14; 17:1,2; 18:4; 13:42,44; 16:13). За разлика от стриктното спазване на седмия ден, апостолът на езичниците поучава, че от християните не се изисква ни най-малко да спазват церемониалните съботи и годишните почивни дни, тъй като Христос е приковал на кръста церемониалните закони. „И така, никой да не ви осъжда за това, което ядете или което пиете, или за нещо относно някой празник, или новолуние, или събота, които са сянка на онова, което ще дойде, но тялото е Христово” (Кол.2:16,17). „Контекстът на този пасаж се отнася до ритуални въпроси, Съботите, за които се говори тук, са церемониалните съботи от еврейските годишни празници” (ЦАСД Енциклопедия, Ревизирано издание, стр. 1244) Именно в Галатия Павел застава твърдо и непоколебимо срещу спазването на церемониалните закони и съвсем категорично заявява, че това е напълно излишно и ненужно бремене за християните. „Вие пазите дните, месеците, времената и годините.

Боя се за вас, да не би напразно да съм се трудил помежду ви” (Гал.4:10,11). Никое от тези твърдения не загатва за каквато и да е промяна в Декалога, още по-малко за четвъртата заповед, касаеща съботата. Много съвременни християни вярват, че Йоан има предвид неделята, когато казва в Откр. 1:10: „В Господния ден бях *обзет от Духа*”. Съвсем очевидно е - единственият ден, за който Библията свидетелства, че е Господният ден, това е съботата (Изх.20:10). Бог го нарича „Моят свят ден” (Исаия 58:13), а Христос нарича Себе Си „Господарят на съботата” (Марко 2:28). Ето защо много по-разумно е да се приеме, че Йоан нарича „Господен” седмия ден – събота. В Писанията не съществува дори едно-единствено доказателство в подкрепа на това, че неделята трябва да се почита като „Господния ден”, нито в Новия Завет намираме каквито и да било индикации за подмяна на съботата с някой друг ден от седмицата. Няма заповед в Писанията, която да повелява спазването на друг ден освен събота. Тъкмо обратното, Писанието разкрива, че Господ възнамерява Неговият народ да спазва съботата през цялата вечност: „Защото както новото небе и новата земя, които Аз ще направя, ще пребъдат пред Мен, казва Господ, така ще пребъде родът ви и името ви. И от новолуние до новолуние, и от събота до събота ще идва всяка твар да се покланя пред Мен, казва Господ” (Исаия 66:22,23).

Съботата означава:

1. Почивка: На седмия ден Господ си „почина и се успокои” (Изх.31:17), но това не е продиктувано от умора или необходимост (Исаия 40:28). Глаголът „почина” (сабат) буквално означава „да спреш” своята дейност или „да спреш” да се трудиш (Битие 8:22). „Божията почивка не е резултат от преумора или изтощение, а преустановяване на предишна ангажираност” (ЦАСД, Библейски коментар, ревизирано издание, том 1, стр.220). В шест дни Господ създава небето и земята (Битие 2:1), но със спирането и почиването Си на седмия ден постановява съботата. (Битие 2:2). Съботата е финалният щрих, маркиращ края на Неговото Творческо дело.

2. Вечен паметник на Сътворението: Измежду Десетте заповеди само съботата възпоменава Сътворението на света (Исход 20:10,11). Когато ни е заповядано да спазваме седмия ден като събота, това е “неразривно свързано с акта на Сътворението. Институцията на съботата и заповедта за спазването ѝ са пряка последица от този акт. Отивайки по-далеч, цялото човешко семейство дължи съществуването си на Него. Така задължението съботната заповед да се изпълнява като паметник на Божията творческа сила преминава към цялата човешка раса” (Енциклопедия на ЦАСД, стр. 1237).

В книгата си “Систематично богословие” А. Х. Стронг нарича съботата “вечно задължение като назначено от Бога възпоменание на Неговата творческа дейност”.

Със спазването ѝ като паметник на Сътворението човешките същества признават, че „Бог е техният Създател и праведен Владетел, че те са дело на Неговите ръце и са подчинени на властта Му. В този смисъл институцията на съботата е възпоменателна и е дадена на цялото човечество” (Елън Уайт, “Патриарси и пророци”). Съботата винаги ще бъде знак за възпоменание на Сътворението.

3. Символ на изкуплението: В края на Сътворението съботата се превръща в негов символ, а по-късно, когато Господ освобождава израелтяните от египетско робство, тя става и символ на освобождението (Вт.5:15). „Господ възнамеряваше чрез съботната почивка през седмия ден (ако тя правилно се съблюдава) да започне непрекъснато да освобождава човека от веригите на “Египет” (...). Съвременният човек се нуждае да избяга от робството на алчността, печалбарството, социалното неравенство, греха и себичността” (Бакиоки, “Почивка за съвременния човек”). Ако се вглеждаме неотклонно в Голготския кръст, съботната почивка ще се превърне в скъпоценен символ на изкуплението. „Тя е възпоменание на изхода от робството на греха под водителството на Емануил. Най-тежкото бреме, което носим, е вината от нашето неподчинение. Съботната почивка, сочеща към Христовата почивка в гробницата, към почивката

от победата над греха, предлага на християните реалната възможност да приемат и да преживеят Христовото прощение, мир и почивка” (Бакиоки, “Почивка за съвременния човек”).

4. Знак на освещение: Съботата изявява Господа като Такъв, Който освещава. След като ние биваме осветени от Христовата кръв (Евр.13:12), съботата е и знак на това, че вярващият приема жертвата на Спасителя за прощение на греховете. „Кажете също така на израелтяните: Съботите Ми строго да пазите, защото това е знак между Мен и вас във всичките ви поколения, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам” (Изход 31:13, Ез.20:12,20). „Силата, Която създава всичко, е същата, която пресътворява душата по Божие подобие. За тези, които пазят святия съботен ден, тя е знак за освещение. Истинското освещение е хармония с Господ, единство с Неговия характер. То се приема чрез послушание на онези принципи, които са копие на Неговия характер Така съботата е и знак на послушание. Този, който от сърце се подчинява на четвъртата заповед, ще се подчинява и на целия Божи Закон. Той е осветен чрез послушание” (Елън Уайт, “Свидетелства”, том 6).

5. Знак на послушание: Дървото за познаване на доброто и злото е поставено по средата на Едемската градина и посредством него Адам и Ева са опитани. По подобен начин послушанието на всяко човешко същество (тези, които са приели или ще приемат истината) ще бъде изпробвано чрез заповедта за съботата, поставена в средата на Десетте Божии заповеди. Преди Второто Христово идване ще има само две категории хора (Матей 12:30) - такива, които са послушни на Господ и „пазят заповедите и вярата Исусова”, и други, които почитат „звяра и неговия образ” (Откр.14:12,9). Когато това се случи, Божествената истина за съботата ще се проповядва навсякъде и целият свят ще знае, че спазването на седмия ден така, както е постановено в Писанията, ще е доказателство за вярност към Създателя.

6. Отношение с Господ: Когато настъпи съботата, настъпва специално време за общуване с Бог. Всички ежедневни и светски дейности се прекратяват. Съзнанието ни се насочва към Този, Който е направил небето, земята и всичко (Изх.20:17). Съботата носи със себе си радост, надежда, принадлежност, кураж в Създателя. Без съботата седмицата би се превърнала в безкраен цикъл от труд и умора. Съботата осигурява време за общение с Господ посредством поклонение, молитва, хваления, изучаване и размисъл над Словото Божие, а също и чрез споделяне на благата вест с други хора. Съботата е нашата възможност да преживеем Божието присъствие.

7. Потвърждаване на праведността чрез вяра: С изключение на четвъртата заповед от Декалога, която касае съботата, останалите заповеди поотделно или общо се практикуват от християните, а също често и от нехристияните. Християните вярват, че всеки (независимо от това дали е християнин, или не), който искрено търси истината, ще бъде воден от Светия Дух към познаване на Божия закон, което може да е засвидетелствано от индивидуалната му осветена съвест.

Римл. 2:14-16: Много хора оценяват положително идеята за почивен ден в седмицата. Но това, което не могат да осъзнаят, е защо е важно този ден да бъде именно съботата, тъй като нещата вземат своя нормален ход, без значение от деня. Планетите се движат по своите орбити, растенията растат, дъждът и слънчевата светлина се редуват, всичко си продължава така, както е било. Някои хора се питат: „Защо тогава трябва да се спазва точно седмият ден, събота?”. „За християните има една причина, но тя е напълно достатъчна: БОГ е КАЗАЛ!” (Андреасен, “Събота”, стр.25). Показваме нашата готовност да приемем Божията воля чрез вяра, когато спазваме всички заповеди на Закона (включително и четвъртата за седмия ден) и когато не се доверяваме на собствената си преценка за дните. Нещо повече, показваме своята вяра и доверие в Христос, Който е Господарят на съботата, когато спазваме седмия ден, защото това доставя удовлетворение на самия Него.

„Със спазването на седмия ден вярващите не се опитват да станат праведни. Те правят това поради любовта си към Христос, техния Творец и Изкупител. Спазването на съботата е резултат от Неговата праведност в оправданието и освещението и показва, че те са приели Неговата свършена правда” („Адвентистите от седмия ден вярват”, стр.257).

Законничеството може да се определи като: „Опит да се спечели спасението с лични усилия”. То е спазване на Закона и на определени практики като средство за оправдание пред Бога. Това е погрешно, защото „нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез дела” (Римл.3:20).

Тези, които определят спазването на съботата като законничество, е необходимо да помислят върху следното: Ако новороден християнин се въздържа от почитане на фалшиви божества и се отнася с почит към заповяданото в първата и третата заповед, противопоставя ли се с това на спасението по благодат? Нима чистотата, честността, истинността, застъпени в седмата, осмата и деветата заповеди, противоречат на Божията благодат? Отговорът е не и на двата въпроса. Спазването на съботата от обновената душа не е законничество и не е в конфликт със спасението по благодат. Всъщност единствено четвъртата заповед е знак за освобождение от греха и за освещение по благодат. „Ябълковото дърво не става ябълково дърво, раждайки ябълки. Ябълките се раждат вследствие на това, че то е ябълково дърво. Те се появяват като естествен плод и резултат. Така и истинският християнин не спазва съботата и останалите девет заповеди, за да стане праведен. Спазването на заповедите е естествената последица от праведността, която Христос споделя с Него. Който спазва съботата по този начин, не е законник. За външния свят спазването на съботата разкрива, че вярващият е преживял оправданието и освещението. Следователно пазителят на съботата се въздържа от забранени действия не за да спечели благоразположението на Бог, но защото Го обича и иска да превърне съботата в средство за най-тясно и близко общуване с Него. Духът на такива пазители разкрива върховна любов към Исус Христос, Създателя и Спасителя, Който ни превръща в нови личности. Спазването на правилния ден по правилния начин се превръща в знак на праведността чрез вяра” (Шулър, Божият вечен знак, стр.88 и 90).

Със спазването на съботата ние откриваме на света, че сме престанали да разчитаме на своите собствени действия и че сме осъзнали следния факт: единствено Христос – Създателят - може да ни спаси.

8. Знак на почивка в Исус Христос: Когато извежда народа на Израел от египетско робство, Бог им дава съботата като паметен знак за освобождението им от Египет пред останалата част на ханаанските народи, разграничава Своите изкупени от заобикалящите ги племена. По подобен начин съботата е знак за освобождение от робството на греха, разграничаващ изкупените от останалата част на света.

Библията потвърждава това с изявлението, че всеки, който влезе в почивката, в която Бог го кани, „той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си” (Евр.4:10).

„Това е духовна почивка - почивка от нашите собствени дела, почивка от греха. Към нея Бог кани Своя народ и това е почивката, на която съботата и Ханаан са символи” (Андреасен, “Съботата”). Сам Бог предава този урок на Адам и Ева в Едемската градина. Той си почива на седмия ден – събота - и дава възможност и на тях да си починат в него. Въпреки че нашите прародители изпадат в неподчинение, Божията заповед и намерение за почивка в този ден не се променят. „По този начин спазването на седмия ден не само показва вяра в Бог като Създател на всичко, но и вяра в Неговата сила да променя живота и да прави хората годни за вечната „почивка”, която в начало Той е отредил за обитателите на земята” (ЦАСД, Библейски коментар, ревизирано издание, том 7, стр. 420).

Независимо, че древният Израел пропуска да обере плодовете на обещанието за тази духовна почивка, Божият призив за почивка и към духовния Израел (Гал.3:28,29) все още е валиден, защото „за Божия народ остава една съботна почивка” (Евр.4:9). Така, който желае да влезе в нея, „трябва първо да влезе чрез вяра в Неговата духовна почивка - почивката на душата от греха и от собствените си усилия за спасение” (ЦАСД, Библейски коментар, ревизирано издание, том 7, стр. 420). „Новият Завет призовава християните да не се бавят да я преживеят чрез благодат и вяра, защото „днес” е подходящото време да се възползват от възможността да влязат в нея (Евр.4:7; 3:13). Всички, които са влезли в тази почивка, са приели спасяващата Божия благодат чрез вяра в Исус Христос, спрели са с усилията да

постигнат праведност със собствени дела. По този начин спазването на седмия ден – събота - е символ на влизането на вярващия в Божията почивка” (АБК, Съботата, стр.259).

Образът и белегът на звяра

“Когато се поквари, като се отдели от простотата на евангелието и прие езическите обреди и обичаи, първата църква загуби духа и силата на Бога. За да контролира съвестта на хората, тя потърси подкрепата на светската власт. Резултатът бе папството – църквата, която контролираше държавната власт и я използваше, за да прокара собствените си планове, особено относно наказването на така наречените “ереси”. За да създаде образа (Откр. 13:15) на звяра (Откр. 13:2), религиозната власт трябва да контролира гражданското управление така, че църквата да използва държавната власт, за да постигне собствените си цели” (Уайт, “Великата борба”). (Дали това не се случва в наше време?)

Ереста се определя като “мнение или доктрина, различаващи се от установените религиозни вярвания, особено несъгласието с католическата доктрина или отричането ѝ от страна на вярващ християнин или кръстен църковен член” (“Американски речник на английския език”, с. 617).

“Винаги когато е спечелвала светска власт, църквата я е употребявала, за да наказва отклоненията от своите учения. Протестантски църкви, тръгнавши по стъпките на Рим в съюз със светските власти, са проявявали подобно желание да ограничават свободата на съвестта. Пример за това са продължилите дълго време преследвания на друговерците от Англиканската църква. През XVI и XVII в. хиляди проповедници, които не споделяха ученията на официалната църква, бяха принудени да напуснат църквите си, а много други - както пастори, така и членове - изгърпяха наказания, затвор, изтезания и мъченическа смърт. Именно отстъпничеството стана причина ранната църква да потърси помощта на гражданската власт и по този начин подготви пътя за развитието на папството – звяра” (Уайт, “Великата борба”). Точни и надеждни историци изчисляват, че от раждането на папството до днешно време повече от 50 милиона човешки същества са били убити от папските гонители, защото са били “еретици” (Даулинг, “История на Римската църква”). Това ли е методът на любящия Исус, Който е Начинателят и Завършителят на нашата вяра? (Евр. 12:2). Христос ни призовава да обичаме, а не да мразим. Той отправя призив за живот, а не за някаква институционална догма. Този призив е напълно доброволен, а не смъртен указ, валиден до края на благодатното време (Откр. 22:11). Отправен е към нас любезно: “Елате при Мен, всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя” (Матей 11:28). Отнася се за всички: “аз съм Лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мен и аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мен, не можете да направите нищо” (Йоан 15:5). Исусовият призив е чист и изпълнен с щедрост: “Както Отец възлюби Мен, така и аз възлюбих вас; пребъдвайте в Моята любов. Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и аз опазих заповедите на Моя Отец (включително и съботната – б.а.) и пребъдвам в Неговата любов” (Йоан 15:9, 10). Изпратена ни е поканата: “Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мен” (Откр. :20). Любов, състрадание и нежна загриженост изпълват Божия призив към Неговите бунтуващи се деца. “О, вие, които сте жадни, елате всички при водите; и вие, които нямате пари, елате, купете и яжте. Да! Елате, купете вино и мляко без пари и без заплащане. Защо харчите пари за онова, което не е хляб (светски лукс, виж Матей 6:19-21 – б.а.)? И труда си за това, което не насища? Послушайте Ме с внимание и ще ядете благо (Божие Слово, виж Матей 4:4; Йеремиа 15:16), и душата ви ще се наслаждава на най-доброто. Приклонете ухото си и елате при Мен; послушайте и душата ви ще живее” (Исая 55:1-3). Той желае да Му отговорите - сега. “Търсете Господа, докато може да се намери; призовавайте Го, докато е близо” (Исая 55:6; Пс. 32:6).

“Когато ръководните църкви на Съединените щати, обединени на доктринална основа, обща за всички, повлияят на държавата да наложи изискванията им и да подкрепи нарежданията им, тогава протестантска Америка ще е изградила образ на римската йерархия и

налагането на граждански наказания над друговерци ще бъде неизбежната последица” (“Великата борба”). Ще се случи ли това? Наблюдавайте внимателно! Какво ви идва на ум, когато прочетете следната вестникарска статия? Заглавие: “Постига се обединение между протестантите”(в. “Хюстън Кроникъл”, 10 декември 1988 г.). Изненадани ли сте? “Ню Орлийнс”: Ръководителите на няколко протестантски деноминации, представляващи около 4 милиона вярващи, дадоха предварително съгласие за най-сериозното предложение за обединение в историята на християнската църква. Гласуването бе важно събитие в 28-годишната работа на организацията “Консултация за църковно единство” (КЦЕ), стремяща се да създаде коалиция от църкви, които ще имат общо богослужение и работа, но същевременно ще запазят деноминационната идентичност на различните традиции. След последното гласуване по време на събранието на КЦЕ в Ню Орлийнс, всичките 240 делегати и наблюдатели скочиха на крака и започнаха бурно да аплодират, да пеят и да се прегръщат. Преподобният Джордж Пайк, пастор от Превитерианската църква на САЩ и президент на КЦЕ, нарече единодушното решение “исторически момент за християнството”. Предлага се участващите църкви да запазят имената си, но да добавят към тях и второ име – Обединена Христова църква.

Църквите ще могат да продължат своите традиционни методи на управление и богослужение, но ще се събират редовно. За да могат да участват, трябва да се съгласят да изгледят някои основни различия, включително в начините за кръщение и причестяване. Според този план членовете на една деноминация ще бъдат членове на всички. Също така свещенослужителите ще имат правото да служат сред всички църкви.”

Виждате, приятели мои, може да сте част от църковна система, без да знаете, че решенията на вашите църковни ръководители са изпълняващо се пред очите ви пророчество. Ваша е отговорността да изследвате Писанията (Йоан 5:39-47; 2Тимотей 2:15). Пророкувано е, че ще дойде време, когато “църквата ще апелира за намесата на силната ръка на гражданската власт и тогава папистите и протестантите ще се обединят” (“Великата борба”). “Писанието открива, че папството ще си възвърне господството и огънят на гоненията отново ще се разпали” (Адвентен библиейски коментар, Т. 7, С. 975). Това осъществява ли се вече? Нека да разгледаме още няколко важни събития.

“Федерален районен съд постанови, че Светият престол не може да бъде съден за поведението на своите свещеници, тъй като Ватикана има право на имунитет според федералното законодателство” (“Църква и държава”, октомври 1988 г.). В същия брой са публикувани и следните статии: “Джордж Буш използва езика на религията”, “Правителството търси помощ от църквата за младежки проекти”, “Как йезуитското училище в Джорджтаун печели приятели и финансира Капитолия”, “Господните лобисти – мисионери от Джорджтаун в Конгреса”. Уилям Ренкуист, Главен съдия на Върховния съд, заявява: “Стената на разделение между църква и държава е метафора, основаваща се на лоша история - метафора, безполезна като ръководство в правната система. Необходимо е да бъде премахната категорично”.

Не е ли достатъчно ясно за какво става въпрос?

Във “Фрийдъм райтър” от декември 1987 г. Пат Робъртсън пише: “Никое общество не бива да пренебрегва религиозната си традиция, за да създаде по-добри условия на един или два процента (адвентисти от седмия ден), които са невярващи”. Д-р Робърт Мадокс, изпълнителен директор на *Обединени американци за разделение на църква и държава*, изпрати следното писмо: “Скъпи..., точно сега в Америка се създава ужасяващо движение. Неговата ясна цел е да обнови Съединените щати въз основа на доста тясно тълкуване на Библията. Движението се нарича “Християнска реконструкция”. Според неговите намерения всеки аспект на живота в Америка(...) трябва да попадне под контрола на “праведните”. Гражданските съдилища трябва да бъдат заменени с религиозни. На пръв поглед вие и аз бихме могли да пренебрегнем реконструкционистите като сравнително безвредна маргинална група. Те обаче са богати и проявяват желязна решителност. Непрекъснато нарастват по брой и влияние. Само преди

седмица списание “Нюзуик” нарече тяхната Халкедонска фондация “мозъчен тръст на религиозната десница”. Затова не бива да ги пренебрегваме с лека ръка”.

Той нарече тази тенденция “масирана атака срещу разделението между църква и държава”. Писмото продължава: “В Америка на реконструкционистите нарушителите на почивния ден (онези, които отказват да се покланят на Бога в неделя) и които разпространяват “фалшиви учения” (включително адвентистите от седмия ден, спазващи библейската събота в съгласие с Божиите десет заповеди), подлежат на екзекуция. Ако тези идеи звучат толкова шокиращо и скандално, че чак не са за вярване, моля ви да прочетете и отново да размислите над следния факт: реконструкционистите броят сред своите симпатизанти такива видни създатели на общественото мнение като вестник “Вашингтон таймс”, журналиста Джон Лофтън, държавни служители на федерално ниво, включително вицепрезидента на Комисията по търговия, съветници на конгресмени, законодатели и пастори от всичките 50 щата. Доскоро никой не вземаше насериозно реконструкционистите. Вече нямаме право да си затваряме очите за нарастващото им влияние в Америка!” (Ян Маркусен, “Виждам праведната Му присъда”).

Разбирате как църквата упорито търси помощ от държавата, за да наложи своите догми. Предсказано е, че малко преди Второто идване на Христос “ще има голямо изпитание за Божия народ. Много скоро страната ни ще се опита да наложи върху всички хора спазването на първия ден от седмицата като празник. По този начин няма да се поколебаят да ги принудят да действат против собствената си съвест, като спазват ден, обявен от властите за почивен” (“Предстоящата криза”).

Да прочетем едно заглавие от вестник “Бентън Ивнинг Нюз” от 4 октомври 1988 г.: “Гласът на Кенеди е решителен тест за разделението между църква и държава”. Кенеди е вторият католик във Върховния глас и вестникът пише, че гласът му ще промени позицията на съда по въпроса за отношенията между църква и държава: “За втори път през последните две години съдът се съгласи да разгледа основанията на държавата да отказва помощ за безработица на хора, които не желаят да работят в събота. Длъжностни лица в щата Илинойс отказаха да изплатят обезщетение на човек, който отказал да работи в събота поради личните си християнски убеждения”.

Ще се наложи ли отново папската власт? Каква сила стои зад всичко това? Всяко Божие дете ще знае, че тези събития са пророчески сигнали за скорошното идване на Христос. Той е на вратата! Братя и сестри, няма по-добро време от сегашното: “Затова бдете, защото не знаете кога ще дойде господарят на къщата - вечерта ли, или посреднощ, или когато пеят петлите, или сутринта, да не би като дойде неочаквано, да ви намери заспали. А каквото казвам на вас, на всички го казвам: Бдете!” (Марко 13:5-37). Спомнете си какво е казал цар Соломон чрез дадената му отгоре мъдрост: “Изобличавай мъдрия и той ще те обикне. Давай наставление на мъдрия и той ще стане по-мъдър. Учи праведния и ще стане по-учен. Страхът от Господа е начало на мъдростта и познаването на Светия е разум(...) Ако станеш мъдър, ще бъдеш мъдър за себе си; и ако се присмееш, ти сам ще понасяш” (Притчи 9:8, 9, 10, 12).

“И научете притчата от смокинята: Когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че лятото е близо. Също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата. Истина ви казвам: това поколение няма да премине, докато не се сбъдне всичко. Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат. А за онзи ден и час никой не знае - нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец (...) Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ. Но който устои докрай, той ще бъде спасен” (Матей 24:32-36, 42, 13). Исус ни е предупредил: “Който чете, нека разбира” (Матей 24:15).

Притежавам още една невероятна статия, публикувана във вестника на град Спарта, щата Джорджия, от 13 декември 1987 г. Написана е от Джордж Корнел, работещ в “Асошиейтед прес”: “Най-високопоставеният екуменист заяви, че в страната ни укрепва общата дейност между протестантски, православни и католически църкви. “Това е вече нещо обичайно, каза Ари Браунър, Генерален секретар на Националния съвет на църквите. Появява се разбирането за единна християнска общност. Според него проведените наскоро разговори между папа

Йоан Павел II и други църковни ръководители в Колумбия, щата Южна Каролина, са допринесли за утвърждаването на тази тенденция”. Има огромен интерес към екуменизма от страна на католиците. По много, много въпроси ние вече работим заедно – повече, отколкото хората могат да си представят. Това е непрекъснато задълбочаващ се процес. Обединението е неизбежно”.

Ето друго заглавие от “Таймс Адвокейт” – град Ескондидо, щата Калифорния, 14 август 1987 г.: “Католическата църква има за цел да спечели половината свят”. Това движение действа от много години и малцина се замислят дали то има връзка с библейските пророчества. През 1924 г. е отпечатана брошурата, озаглавена “Превземането на Америка от католицизма по заповед на папа Пий X. В нея има голям брой шокиращи изказвания, например: “Папата има право да дава некатолически страни и народи на католически регенти, които да ги поробят” (с. 4). Чрез книгата “Великата борба” Бог ни е предупредил, че “част от хората сред Божия народ ще бъдат превърнати в роби след издаването на неделния закон”. В брошурата се твърдят и други неща: “Църквата има властта да дава или да отнема всякакви земни средства за препитание” (с. 4). “Ние заемаме на земята мястото на Всемогъщия Бог” (с. 5). “Католицизмът е една от най-големите политически сили в страната. Ако някоя обществена личност се обяви против Католическата църква, това означава политическо самоубийство” (с. 13). “Този, който убие отлъчен от църквата човек, не е убиец в юридическия смисъл на думата” (с. 4).

Многозначителни факти! Аз обичам католиците, но пророчеството ще се изпълни и стражата трябва да засвири с тръбата, защото в противен случай кръвта на хората ще дойде върху него, когато те погинат поради небрежността му. Един велик католик, монсиньор Сегур, е заявил, че “спазването на неделата от протестантите е оказване на почит (колкото и да не им се иска!), към авторитета на Католическата църква” (Сегур, “Разговор за днешния протестантизъм”).

“Особената характеристика на звяра и на неговия образ е нарушаването на Божиите заповеди. Пророк Даниил казва за “малкия рог” – папството: “Ще замисли да промени времена и закони” (Даниил 7:25). А Павел нарича същата сила “човекът на греха”, който ще възвиси себе си над Бога. Едното пророчество е допълнение на другото. Папството би могло да възвиси себе си над Бога само чрез промяната на Божия Закон. Всички хора, съзнателно спазващи така променения закон, отдават върховна почит на силата, извършила промяната. Подобен акт на послушание спрямо папските закони би бил белег или знак на вяроност към папата, заел мястото на Бога” (Елън Уайт, “Великата борба”).

Странно е да се чуе как съвременният християнски свят проповядва от амвоните, че Христос е променил съботата и сега първият ден от седмицата е свят; както и че е променил Закона (Десетте заповеди). За мен е удивително да видя как християните могат да бъдат така заслепени от измамите на дявола, щото да не разберат, че сам Христос ги е опровергава, когато в Планинската Си проповед казва: “Да не мислите, че съм дошъл да разруша Закона (Десетте заповеди) или пророците (Притчи 28:9)? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото, истина ви казвам, докато премине небето и земята, нито една йота, нито една чертица от Закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И така, който наруши една от тези най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство” (Матей 5:17-19). Много съвременни проповедници преподават фалшиви доктрини, за да се харесат на слушателите си или да си напълнят джобовете. Трябва да бдим, защото Небесният Бог не е част от развлекателния бизнес, а Словото Му не е хазартна игра. (Виж Матей 12:30). Не можем да си купим небето, нито да спечелим вечния живот с измама. Единственият начин да кандидатстваме за виза в небесното царство е да се подчиняваме на Божието Слово (Екл. 12:13, 14). Паспортът ни за небето е Исус Христос, а визата ни е Неговата кръв (Виж Йоан 1:18; 14:6; 11:25, 26). Нито един човек, който се е хванал здраво за каквото и да било от този свят и не желае да се пусне от него, няма да получи нито небето, нито Изкупителя Христос,

тъй като е писано: “Не можете да слугувате на Бога и на мамона” (Матей 6:24). “Не обичайте света, нито каквото е на света. Ако някой обича света, в него няма любов към Отца. Защото всичко, което е в света – похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота, не е от Отца, но от света; и светът преминава, и неговите похоти, но който върши Божиата воля, пребъдва довека” (1Йоаново 2:15-17). Веднъж чух в Хюстън един пастор да казва на църковните членове, че няма нужда да изучават Библията. Христос бил упълномощил само пасторите да я изследват, за да хранят стадото. Това е напълно фалшиво учение, противоречащо на Божието Слово. (Виж 2Тимотей 2:15; Йоан 5:39-47.) Подобни идеи имат за цел да заслепят църковните членове и да им попречат да намерят истината за Бога чрез изучаване на Словото Му. В такива църкви само пасторите карат скъпи коли, живеят в големи къщи със скъпи мебели, докато мнозинството църковни членове живеят от социални помощи и понякога нямат какво да ядат. Въпреки това те жертват, вярвайки, че го правят за Божието дело, без да осъзнават собствената си нищета и похотливите желания на пастора. В същото време той лицемерно приема такива дарения и продължава да подвежда Христовото стадо. Отговорът на Христос е следният: “Обаче напразно Ми се покланят, като преподават за поучения човешки заповеди” (Матей 15:9; Марко 7:7). “И чух друг глас от небето, който казваше: “Излез от нея, народе Мой, за да не участваш в греховете ѝ и да не споделяш язвите ѝ” (Откр. 18:4).

“И все пак християни от минали поколения са спазвали неделята, защото са предполагали, че по този начин празнуват библейската събота. А и днес във всяка църква, без да се изключва и Римокатолическата, има християни, искрено вярващи, че неделята е отредената от Бога събота. Бог приема тяхната искреност и вярност към Него. Но когато съблюдаването на неделята бъде постановено със закон и светът получи пълна светлина по отношение на задълженията спрямо истинската събота, тогава всеки, който престъпва Божиата заповед, за да послуша едно нареждане или предписание с не по-висок авторитет от този на Рим, ще почита папството повече, отколкото Бога. Ще отдава поклонение на Рим и на силата, наложена въведена от Рим наредба. Ще се покланя на звяра и на неговия образ. Следователно, когато хората отхвърлят обявената от Бога наредба като знак на Неговия авторитет и на нейно място почитат избраната от Рим - като белег на неговото върховно владичество - ще приемат знака на съюз с Рим – “белега на звяра”. И чак когато този въпрос бъде ясно изложен пред хората и те ще трябва да избират между Божиите заповеди и човешките заповеди, тогава упоритите в греха ще получат “белега на звяра” (Елън Уайт, “Великата борба”).

“Затова Господ каза: “Понеже този народ се приближават до Мен с устата си и Ме почитат с устните си, но са отстранили сърцето си далеч от Мен и благоволенieto им към Мен е по човешки поучения, изучени папагалски, затова ще пристъпя да направя чудно дело между този народ - да! - чудно и странно дело; и мъдростта на мъдрите им ще изчезне и разумът на разумните ще се скрие. Горко на онези, които дълбоко търсят да скрият намеренията си от Господа, чиито дела са в тъмнината и които казват: “Кой ни вижда? Кой ни знае?”. Ах! Тази ваша опърничавост! Грънчарят ще бъде ли сметнат за кал? Направеното ще каже ли за този, който го е направил: “Той не ме е направил?” Или изработеното ще каже ли за този, който го е изработил: “Той няма разум?” (Исаия 29:13-16). Бдете и проявявайте мъдрост. Христос е казал: “Не всеки, който Ми казва: “Господи! Господи!”, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Моя Отец, Който е на небесата” (Матей 7:21).

Възможно ли е някой да спазва всички библейски заповеди?

Отговорът е “да”. Библията казва, че можем да го постигнем, ако се уповаваме на Бога и имаме вяра в Христос. “За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме укрепява” (Фил. 4:13). Сам Исус е заявил: “Истина, истина ви казвам, който вярва в Мен, делата, които върша Аз, и той ще ги върши, и по-големи от тях ще върши; защото Аз отивам при Отца” (Йоан 14:12).

Христос да извърши всички тези дела в послушание към Бога чрез Неговата сила и благодат. Ако се уповаваме на Него и имаме вяра в Христос; ако разчитаме на Него напълно и

безусловно, можем да спазваме всички Божии заповеди. Ключът е да възлюбим “Господа с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум и ближния си както себе си” (Лука 10:27). “Защото това е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки” (1Йоаново 5:3).

Мнозина проповедници в наше време твърдят, че никой не може да спазва Десетте Божии заповеди. Ако това е вярно, тогава къде е вратата ни в Христос? Когато не се доверим на Господа, ние хвърляме вината върху установените от Него правила. След като нашите похоти, тесногърди и материалистични желаниа са ни оковали в робството на греха и ние не вярваме на Христос и на ученията Му, казваме, че заповедта е направена само за Исус и само Той е можел да я спазва. Ако това е вярно, тогава Библията, Христос и Бог са само за евреите (виж Вт. 5:3). Христос казва, че отива да ни приготви обиталища и че отново ще се върне, за да ни вземе там (Йоан 14:1-3). Много християни не вярват в това обещание, защото не виждат как Исус строи обиталищата сега. Обикновено вярваме, ако е възможно да видим и да притежаваме. Виждаме Белия дом във Вашингтон, Бъкингамския дворец в Лондон, Световния търговски център в Ню Йорк и кулата “Сиърс” в Чикаго. Не можем обаче да имаме надежда и да очакваме Христовите обиталища, тъй като не виждаме как се строят. Искаме да видим нещо подобно на онова, което наблюдаваме около нас. И затова повечето ми приятели християни вярват, че раят е на тази земя. Ако не вярвате, че човек може да спазва всички Божии заповеди, нека да разгледаме следната илюстрация. Да си представим, че в Съединените американски щати единодушно е приет закон, който гласи: “Президентът Джордж Буш ще остане пожизнен президент на САЩ само ако спазва всичките десет заповеди през първите четири години след избирането си, включително и четвъртата заповед за съботата”. Смятате ли, че президентът Буш ще отиде някъде другаде в съботната сутрин, освен в Божия дом? Мисля, че дори няма да приема телефонни обаждания от Маргарет Тачър, Михаил Горбачов или който и да е друг политик, освен ако те не се обаждат, за да дискутират Божието Слово. Може би дори няма да разговаря с министъра на отбраната, даже Кадафи да изпълни небето с бомбардировачи и ракети, за да унищожи Белия дом. Вероятно ще каже, че Бог ще ни закриля, тъй като дори Белият дом да е унищожен, той ще бъде президент над останалата част от Америка през целия си живот. Вероятно ще има молитвени групи вместо съветници по отбраната и ще се занимава повече с мирни преговори, отколкото с програмата за междузвездни войни. Ще внимава да не наруши и шестата заповед “Не убивай” (Изход 20:13). Повечето от нас вероятно биха постъпили по същия начин, защото искаме да притежаваме нашето днес и да живеем за днешния ден. Аз обаче се присъединявам към Христос, Който е казал: “Имайте вяра в Бога” (Марко 11:22).

“Нека чуем края на цялото Слово: Бой се от Бога и пази заповедите Му” (Екл. 12:13).

Вместо спазване на Божия закон...

“Англиканите призовават за единство под ръководството на папата.” Англикански архиепископ призова християните да следват папата. Архиепископ Робърт Рънси, глава на Англиканската църква, който разисква обединението с Римокатолическата църква, призова в събота християните да приемат с любов папата като общ водач. Рънси отправи апела си на вечерна молитвена служба по време на своето посещение във Ватикана. Там нямаше и следа от войнстващия антикатолик, преподобния Ян Пейсли от Северна Ирландия, който бе заплашил, че ще прекъсне четиридневното посещение на Рънси. Папа Йоан Павел II, който присъстваше на службата, насърчи усилията за обединяване на двете църкви, но отбеляза, че англиканското ръкополагане на жени подчертава различията помежду им ” (Далас Морнинг Нюз, 1 октомври 1989 г.).

Първият апелативен окръжен съд в Бостън обяви за валиден пуерториканския неделен закон от 19 септември 1989 г. Тук, в самите Съединени щати, стената на разделението между църква и държава е почти съборена. Д-р Мадокс заяви: “Вече няма никакво съмнение по този въпрос. Върховният съд на САЩ се оказва враг на историческото разделение между църква и

държава. Не само Върховният съд, но и десетина федерални съдилища издирват дела, които целенасочено разрушават тази скъпоценна стена – закон по закон и тухла по тухла.

Тези събития са дълбоко обезпокоителни, но не и неочаквани. Голям брой щатски законодатели са склонни да се поддават на натиска на различни групи, като пренебрегват конституцията на своя щат и приемат лоши закони.

Опонентите ни не биха могли да бъдат по-щастливи. От много години те оказват натиск върху щатските законодатели. И сега всякакви по вид противници на разделението укрепват своите организации и мобилизират привържениците си в щат след щат. Повечето от групите за натиск са твърдолинейни католици, протестанти, фанатици от религиозната десница, които са се окопали в различни щати. Заплахата се засилва и става все по-осезаема”. (Ян Маркусен, бюлетин, с. 3, октомври (ноември 1989 г.).

Затова вдигнете главите си и погледнете нагоре, защото тръбата на небесния страж вече звучи. “Тогава, ако мечът дойде и постигне някого, който чуе гласа на тръбата, а не се пази, кръвта му ще бъде на главата му” (Йезекиил 3:4). На стената е написано: “Бъди ревностен да се покаеш. Ето, стоя на вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мен. На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и седнах със Своя Отец на Неговия престол” (Откр. :19-21).

“И така, покай се; и ако не, ще дойда при теб скоро и ще воювам против тях с меч, който излиза от устата Ми” (Откр. 2:16). “Всяко човешко дело се разглежда пред Бога и се отбелязва като вярност или невярност. Срещу всяко име се вписва с безкомпромисна точност всяка лоша дума, всяка егоистична постъпка, всеки неизпълнен дълг, всеки скрит грях, всяка изкуствена поза. Пренебрегнати предупреждения или изобличения, изпратени от Небето, прахосани моменти, неизползвани случаи, всяко влияние, приложено за добро или за зло с неговите далеч простиращи се последици – всичко се записва от ангела” (Елън Уайт, “Великата борба”).

“Когато бизнесменът е погълнат от гонене на печалби, когато любителят на удоволствия им се отдава, когато дъщерята на модата се занимава с външните си украшения, в същия час Съдията на земята може да произнесе присъдата: “Претеглен си на везните и си бил намерен недостатъчен” (Даниил 5:27) (Елън Уайт, “Великата борба”).

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кога Шабат е променена от събота в неделя

Всеки християнин има своя пример, който следва, свой стандарт за сравнение. Този стандарт не е вашият пастор, дори не и най-възрастният, не е дяконът, дори не и папата, защото “няма праведен нито един ” (Римляни 3:10). Този пример и стандарт за съвършенство пред Бог е Исус Христос. Той е “Начинателят и Завършителят на нашата вяра, Който заради предстоящата Му радост издържа кръста, като презря срама и седна отдясно на Божия престол” (Евреи 12:2). Още преди това откриваме, че самият Христос е спазвал съботата (Лука 4:16) и е Господарят на съботата (Марко 2:28); и Неговите последователи са я почитали (Деяния 17:2).

Във връзка със промяната в Закона Христос, Който е нашия пример за подражание, ясно е изявил: “Да не мислите, че съм дошъл да отменя Закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня” (Матей 5:17-19). Около 1400-та година след Христа Петрос де Анкармно заявява, че “папата може да променя свещения Закон, тъй като неговата сила не е човешка, а от Бог, и той властва вместо Бог над земята с цялата мощ да управлява Неговите овци” (Луцио Ферарис , art.2, Prompta Biblio – том 6, 29 страница). Библията казва, че Христос е “Добрият Пастир” (Йоан 10: 11) и следователно “ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни” (Йоан 8:36). Не и папата!

Бог казва: “Няма да променя това, което е излязло от устните ми” (Псалм 89:34). Един от най-големите инициатори на Реформацията, Мартин Лутер, често използва лозунга “Единствено Писанието”, което значи “Библията и само Библията”. Лутер твърди, че Светото Писание, а не традициите на църквата, е неговото ръководство в живота. В защита (или по-

скоро да критикува това изказване), Джон Ек, който е един от първите защитници на Римокатолическата вяра, атакува Лутер, като твърди, че властта на църквата стои над Библията. Като доказателство го пита защо тогава спазва неделата, а не библейската събота. Обърнете внимание на атаката, която Джон Ек използва: “Ученията на свещената Книга напомнят за освещаването на съботния ден: “Шест дни да работиш и да вършиш всичките си работи, но седмия ден – събота – е ден на Господ, твоя Бог”. Все пак църквата е променила съботата в неделя чрез собствената си власт, за което нямате писания (Джон Ек, *Enchiridion of Common places Against Luther and other enemies of the church*. Trans Ford L. Battles, 3rd Edition, стр. 13). Библията обаче казва: “Тревата изсъхва, цветът ѝ окапва, но Словото на нашия Бог ще трае довека” (Исаия 40:8). Тя не свършва с Джон Ек. Римокатолическата църква трябва да убеди света в своето така наречено “непогрешимо право” да променя Божия закон. Ето защо пред свикания от папата съвет в Трент (1545-1563), за да опонира на протестанството, Гаспер де Фосо, архиепископ от Реджио, повдига отново въпроса. Фосо казва: “Властта на църквата в такъв случай е илюстрирана най-ясно от Писанията. От една страна, за известно време църквата ги препоръчва, провъзгласява ги за свещени и ги предлага на нас – да ги четем; от друга страна, официалното предписание в учението на Бог е прекъснато по силата на същата власт (църквата). Най-славният ден в Закона – събота - е променен в Господния ден – неделя. Тези и други подобни твърдения не са невалидни по силата на Христовото учение (защото Той казва, че е дошъл да изпълни Закона, не да го отмени), но те са били променени от властта на църквата” (Гаспаре де Фосо, 17-то заседание на съвета на Трент, 18 януари 1562 г.). Каква претенция за власт над Господа! Какво богохулство е да наречеш неделата ден на Господа, ден, за който няма свидетелство в Писанието, когато Библията ясно изяснява, че седмият ден (съботата) е събота на Господа твоя Бог” (Изход 20:10; Деян. 5:14); и съботата е денят Господен (Марк 2:28).

“Знам, че всичко, което Бог прави, ще бъде вечно; не може нищо да се прибави към него и нищо да се отнеме от него. Бог го прави, за да Му се боят ” (Еклесиаст 3:14). Но накрая “на 18 януари 1562 г. всяка нерешителност е оставена: Архиепископът на Реджио прави изказване, в което открито заявява, че традициите стоят над Писанието. Затова авторитетът на църквата не можел да се ограничава до този на Библията, защото тя е променила съботата в неделя - не по разпореждане на Христос, но на собствено основание”, казва Холтсман в своята книга “Канони и традиции”.

Предизвикателство за протестантския свят

В своя бестселър ”Вярата на милиони (1974)” римокатолическият учен Джон А.О’Брайън стига до впечатляващото заключение: “След като съботата, а не неделата е изрично упомената в Библията, не е ли любопитно, че некатолиците (които заявяват, че са взели своята религия директно от Библията, а не от Католическата църква) празнуват неделата вместо съботата? Разбира се това е нелогично”. Обичаят за празнуване на неделата е основан от Католическата църква, от която некатолическите секти се отклоняват – като момче, което бяга от вкъщи, но все още носи снимка на майка си в джоба или кичур от косата ѝ” (Джон А.О’Брайън. *Вярата на милиони*, стр. 400-401).

Съществува интересно писмо, написано на 22 май 1954 г. от Томастаун, Джорджия, адресирано до папа Пий единадесети в Рим, Италия. В него се казва: “Уважаеми Господине, вярно ли е твърдението, че протестантите са ви обвинили? Те казват, че вие сте променили седмия ден – събота – в така наречената “християнска неделя”, отъждествявана с първия ден от седмицата? Ако е така, кога направихте промяната, защо и с какво право? Ваш верен, Джеймс Л.Дей”.

Отговорът на това писмо е отпечатан в списание “Католическа експанзия”, най-разпространеното католическо списание, публикувано в Съединените щати. В него пише следното: “Уважаеми Господине, във връзка с промяната на еврейският шабат в християнската неделя бих искал да обърна вниманието Ви на фактите. 1. Протестантите, които приемат

Библията като единственото ръководство за вяра и религия, трябва на всяка цена да възвърнат и празнуването на съботата. 2. Ние, католиците, не приемаме Библията за единственото ръководство за вяра. 3. Ние казваме също, че от всички протестанти, единственото общество, което разсъждава логично и е последователно в своите учения, това са адвентистите от седмия ден. Винаги е било доста забавно да видиш протестантските църкви на амвона и в законодателната власт да изискват съблюдаване на неделята, за което изискване няма нищо казано в Библията”. Не е ли шокиращо това изявление?

Може да се стори странно, че нито един автор от втори и трети век никога не се позовава на нито един библейски стих като основание за почитане на неделята вместо събота. Нито Варнава, Игнатий, Юстин, Иринеи, Тертулиан, Климент от Рим, Климент от Александрия, Ориген, Киприан, Викторинус, нито никой друг автор, живял във време, близко до това на Исусовия живот, не е знаел такова учение на Исус или на Библията” (Максуел, Бог се грижи, 1-ви том, стр. 131).

“Католическата църква, в голяма степен състояща се от езичници (Римл. 11:13), поема в посока към неделното поклонение. В Рим, столицата на империята, възникват силни антиеврейски нагласи, ставащи все по-силни с течение на времето. В отговор християните в този град се опитват да се разграничат от евреите. Те се отказват от някои обичаи, които ги оприличават с тях, и започват да странят от почитането на Шабат, измествайки го с празнуване на неделята”. (Виж Бакиоки, От събота към неделя, стр.223-232; Адвентистите от седмия ден вярват, стр.259.)

Между втори и трети век влиянието на неделята нараства, но почти навсякъде в Римската империя християните продължават да празнуват седмия ден, събота. Историкът от пети век Сократ съобщава: “Почти всички църкви по света празнуват тайнството на Шабат всяка седмица, но християните от Александрия и Рим, поради някои древни традиции, спират да го правят” (Сократ, Ecclesiastical History, 7 книга, глава 19, том 2, стр. 390).

Езическият Рим оказва голямо влияние в полза на неделята чрез своето поклонение на слънцето, като по този начин съдейства за нейното приемане като ден на поклонение. В древен Рим преклонението пред слънцето е “един от най-древните елементи на римската религия”. Заради “източното” слънце, “от ранните години на втори век след Хр. култът към Sol Invictus е доминирал и в Рим, и в други части на империята” (Gaston H. Halsberhe, The Cult of Sol Invictus, стр. 26 и 44). Тази религия е много популярна и оказва голямо влияние върху ранната църква. “Покръстените езичници са постоянно атакувани и насочвани към почитане на слънцето. Това е посочвано не само чрез честите осъждания на тези обичаи от църковните отци, но също от значителните последици на слънцепоклонението в християнската църковна служба” (Бакиоки, “Rise of the Sunday Observance”, стр. 140).

Четвърти век вижда навлизането на неделния закон. Отначало се появяват неделните граждански закони, следвани от неделните закони с религиозен характер. Император Константин постановява първия граждански закон на 7 март 321 г. сл. Хр. От гледна точка на популярността на неделния празник сред езическите поклонници на слънцето и с оглед на почитта, с която много християни го съблюдават, Константин се надява, че правейки неделята официален празник, ще може да осигури подкрепата от тези две групи поддръжници за неговото управление. Неделният закон на Константин го превръща в поклонник на слънцето. Казва се: “Нека управляващите и обикновените хора прекарват почитания ден на слънцето (*venerabili die Solis*) в почивка в градовете и всички работилници да бъдат затворени. В страната обаче хората, които се занимават със селско стопанство, могат свободно и законно да продължат своите занимания ” (Кодекс за правосъдие, 3 книга, заглавие 12, 3, trans in Schaff, История на християнската църква, 5-то издание, 3-ти том, 380 стр., 1-ва бел).

“Няколко десетилетия по-късно църквата следва неговия пример. Съборът в Лаодикия (364 г.сл. Хр.), който не е всеобщ, а римокатолически съвет, издава първия църковен закон за неделята. В 29 канон църквата поставя условие християните да почитат неделята и, ако е възможно, да не работят на този ден. В същото време отричат обичая за спазване на съботата,

като нареждат християните да не са бездейни в този ден, а да работят” (Лаодикийски събор, канон 29, История на християнската църква от автентични документи, превод и редакция от Хенри Н. Оксенхам, том 2 , 316 стр.).

“През 538 г. сл. Хр. (годината, отбелязана като началото на 1260-годишното пророчество) Третият римокатолически съвет в Орлеан издава още по-суров от този на Константин закон. Канон 28 излиза от този съвет и гласи, че в неделя дори селскостопанската работа трябва да се остави, за да може хората да не са възпрепятствани да посещават църква” (Giovanni Domenico Mansi, ed. *Sacrorum Conciliorum*, volume 9, Col. 919). (Виж “Адвентистите от седмия ден вярват”) Това е накратко историята на началото на края. А “малкият рог” продължава да променя “времената и законите” на Бога (Даниил 7:24, 25).

Светлина за християнския свят, католици и протестанти

Човек може да заблуди някои хора по всяко време и всички хора по някое време, но никой не може заблуди всички хора по всяко време.

“Бог, без да държи сметка за времената на невежеството, сега заповядва на всички хора навсякъде да се покаят, защото е назначил ден, когато ще съди света справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите” (Деяния 17:30, 31).

“Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъздига над всичко, което се нарича Бог или на което се отдава поклонение, така че той като Бог да седне в Божия храм, като представи себе си за Бог. Не помните ли, че ви казах това, когато бях още при вас? И сега знаете онова , което го възпира, за да се открие той в своето си време” (2 Солунци 2:3-6).

Не бих могъл да го кажа по-добре от апостол Павел. Затова неговите думи са моите, които предавам на малкото църковно паство. Като се вземат под внимание предходните пасажии и факти, не би ли трябвало тогава папата да е този “човек на греха”? Помислете! Осенен тази идея, А. Т. Линкълн, който е протестант, отваря очите си и признава: “Не може да се спори: самият Нов Завет дава основание за вярата, че от възкресението Бог определя първия ден да се чества като събота. Да спазваш съботата – седмия ден - е единственият логичен и последователен път за всеки, който поддържа, че целият Декалог е морален Закон” (Андрю Т. Линкълн, “From Sabbath to Lord’s Day: A Biblical and Theological Perceptive”, в *from Sabbath to Lord’s Day: A Biblical, Historical, and Theological Investigation*, Ed. A.D. Carson, 386 стр.). И след като тръбата на стражата зазвучава, ние откриваме следните автентични изказвания:

Д-р Р. Дейл, от Независима църква, в своята книга “Десетте Божи заповеди”, стр.100, казва: “Съвсем ясно е, че колкото строго или благочестиво да почитаме неделата, ние не спазваме съботата. Съботата е постановена чрез специална Божествена заповед. Ние не можем да се основем на такава заповед за задължително спазване на неделата. Няма нито едно изречение в Новия Завет, което да подсказва, че ще претърпим някакво наказание поради нарушаването на предполагаемата святост на неделата”.

Д-р Едуард Хискок, автор на наръчника на баптистите, прави следното изказване: ”Имало е и все още има заповед за съблюдаване светостта на съботния ден, но този съботен ден (Шабат) не е неделя. Някой ще каже обаче дори с демонстрация на триумф, че светостта на съботата е преместена от седмия ден върху първия ден от седмицата. Къде може да се открие такъв документ за такава промяна? Не и в Новия Завет! Разбира се, че не!”

(Catholic Mirror, 23 септ. 1893: “По силата на своята свещена мисия Католическата църква променя деня от събота в неделя”.

Convert’s Catechism of Catholic Doctrine, стр.30: “Въпрос: “Защо ние сълюдаваме неделя вместо събота?”. Отговор: “Ние сълюдаваме неделя вместо събота, защото Католическата църква на Лаодикийския събор през 336 сл. Хр. прехвърли светостта на съботата върху неделата”.

The American Sentinel, католическа публикация, Ню Йорк, юни 1893 г., стр.173, статия на Отец Т. Енрайт: ”Библията казва: Да помниш и да пазиш като свят съботния ден. Католическата църква казва: Не! Чрез моята Божествена сила аз отменям съботния ден и ви заповядвам да пазите като свят първия ден от седмицата.”

Размислете над това изказване и се запитайте: Следователно на кого се покланям, спазвайки неделята – на Римокатолическата църква и на слънцето или на Твореца? Изберете за себе си на кого ще служите!

The Industrial American, 19 Декември 1889: “Библията казва: Да помниш съботния ден и да го освещаващ; но Католическата църква казва: спазвай първия ден на седмицата. И целият свят се покланя в съгласие”.

Ние разгледахме историческото минало. Прочетохме предсказанието, че една сила ще се опита да промени не само свещени времена, но и святия Божи закон. Това е исторически факт, извършен от самата Католическа църква. Приближаваме се до последното време и в своята любов Бог се стреми да достигне до искрените по сърце хора. Той е предназначил съботния ден за радост и наслада (Исая 58:13, 14) и ние имаме нужда от небесната благословия и от щастията, което Бог може да ни даде чрез Своята свята събота (Изход 20:8-11, Deut. 5:12,14).

Бог няма да ни остави в тъмнина! Още от първия ден в Библията се споменават примери за това: “И стана вечер, и стана утро: ден първи “ (Битие 1:5). Въпреки че има осем текста в Писанието, споменаващи първия ден в седмицата, нито един от тях по никакъв начин не казва, че трябва да го почитаме или да го освещаваме. Тези текстове са:

1) Матей 28:1 – ”А като се мина съботата, на първия ден от седмицата, на разсъмване, дойдоха Мария Магдалена и другата Мария да видят гроба.”

2) Марк 16:1,2 – ”А когато се мина съботата, Мария Магдалена, Мария, майката на Яков, и Саломия купиха благоуханни масла, за да отидат и да Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, когато изгря слънцето.”

3) Марк 16:9 – ”И като възкръсна рано в първия ден на седмицата, Исус се яви първо на Мария Магдалена, от която беше изгонил седем демона.”

4) Лука 24:1 – ”А в първия ден на седмицата, много рано сутринта, те дойдоха на гроба, като носеха благоуханни масла, които бяха приготвили.”

5) Йоан 20:1 – “В първия ден на седмицата Мария Магдалена дойде на гроба рано, докато беше още тъмно, и видя, че камъкът е махнат от гроба.”

6) Йоан 20:19 – “А вечерта на същия ден, първия на седмицата, когато вратите, където бяха събрани учениците, бяха заключени поради страха от юдеите, Исус дойде, застана по средата и им каза: “Мир вам!”.

7) Деяния 20:7 – ”И в първия ден на седмицата, когато бяхме събрани за разчупването на хляба, Павел беседваше с тях, тъй като щеше да отпътува на следващия ден, и продължи словото си до среднощ.”

8) 1 Коринтяни 16:2 – ”Във всеки първи ден на седмицата всеки от вас да си отделя и да събира според успеха на работите си, за да не се събира, когато аз дойда.”

Коментар върху Деяния 20:7 и 1 Коринтяни 16:2

Деяния 20:7: Първият ден от седмицата.

Този израз означава това, което днес наричаме “неделя”, и на гръцки е същият израз, както е употребен в Матей 28:1. Има обаче разделение в мненията по отношение на това, дали въпросното събрание се е състояло вечерта преди неделята, или вечерта след неделята. Смята се е, че книгата “Деяния на апостолите” е написана от доктор Лука, който най-вероятно е бил езичник. Ако той е използвал римския метод за отчитане на времето, при който денят започва в полунощ, тогава едно вечерно събрание, проведено в първия ден от седмицата, би могло да се състои само в неделя вечер. Един по-близък поглед върху последователността на времето, обозначена тук, ще ни разкрие някои неща. Първо, те са се събрали “в първия ден от седмицата”. Павел “проповядваше до среднощ” и “отпътува на сутринта”. Събранието трябва

да е било в неделя през нощта и се подразбира, че това “на сутринта”, когато той е отпътувал, е било понеделник – втория ден от седмицата. Апостол Йоан също споменава неделя вечер като “първия ден от седмицата” (Йоан 20:19), когато всъщност вече е било вторият ден от седмицата според юдейския начин на отчитане на времето. Ако използваме юдейския начин за отчитане, при който денят започва при залез слънце, тогава тъмната част на първия ден от седмицата ще бъде събота вечер.

Повечето християни днес използват погрешно този пасаж, за да доказват почитането на неделята още от апостолско време. Но независимо дали Лука използва римското или юдейското отчитане на времето, това няма голямо значение. Онова, което има значение е, че събранието е било проведено в “първия ден от седмицата”. И сега – това събрание било ли е редовна християнска практика на събиране в неделя, или пък случайно се е паднало през първия ден от седмицата, предизвикано от посещението на Павел?

Апостолът бил прекарал седем дни в Троя и като се приготвил за отпътуване, почувствал нуждата (каквато разбира се чувствали и вярващите) да проведе едно прощално събрание с тях и да вземат Господня вечеря (“да разчупи хляба” с тях). Няма никакво указание в този пасаж за някаква редовна практика на спазване на неделята от първите християни (виж Деяния 17:2).

Употребената тук дума “проповядва” произлиза от гръцката дума “разговарям” или “дискутирам”. Това не е било църковна проповед пред редовно църковно събрание; било е по-скоро неформално събрание, в което вярващите са разисквали и решавали проблеми, пред които е била изправена църквата в Троя. Това неформално вечерно събрание траяло до среднощ поради Павловото заминаване и вероятно поради големия интерес към духовните разрешения, които Павел е предлагал на техните проблеми и въпроси.

1 Коринтяни 16:2. Първият ден от седмицата.

Употребената тук гръцка дума означава, че те трябвало да правят това “слагане настрана” редовно през първия ден от всяка седмица. Фразата “при себе си” е гръцката дума “пархеауто”, еднозначна с нашето “у дома” или “при себе си”. Те трябвало да правят това “отделяне настрана” вероятно на някое специално място в дома си.

Спомням си, когато бях малко момче, как майка ми събираше десетъка и дарбите през седмицата в специално място, а в събота сутринта вземаше всичко събрано и го носеше в църквата. Много християни практикуват това и днес, и е правилно. Не можете да отидете до банката или да отскочите до фермата в събота сутрин, за да вземете дарби. Те трябва да се събират през седмицата – през делничните дни - защото съботата е свят ден. Павел не би им предложил внимателно да преглеждат сметките “според успеха на работите си” и да събират своите дарения в святия ден. Няма никакво указание за какъвто и да било вид святост, приписван на “първия ден от седмицата” в този пасаж. Възгледът, който повечето християни поддържат днес – че този пасаж е показвал спазването на неделята от първите християни, е напълно неоснователен.

Никой от досегашните осем текста не показва никакво религиозно съблюдаване. Те само представят исторически факти. Можете да изповядате, че сте познавали и обичали Господа в продължение на много години, без да знаете истината за съблюдаване на седмия ден, съботата. По отношение на това Бог казва: “Бог, без да държи сметка за времената на невежеството, заповядва на всички да се покаят” (Деяния 17:30). Писанието заявява също: “Ако кажем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не вършим истината. Но ако ходим в светлината (...) имаме общение един с друг и кръвта на Сина Му Исус Христос ни очисти от всеки грях (...) И по това знаем, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва “Познавам Го”, а не пази заповедите Му е лъжец и истината не е в него” (1 Йоаново 1:6,7; 2:3,4).

Много хора имат проблеми с почитането на съботата, извинявайки се с работата, бизнеса и печалбите. Но в Писанието Бог казва: “Ако въздържиш крака си в съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден, и наречеш съботата налада, свят ден на Господа, почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи,

тогава ще се наслаждаваш в Господа; и аз ще те направя да яздиш по високите места на земята и ще те храня с наследството на баща ти Яков – защото устата на Господа изговори това” (Исая 58:13,14). “Блажени тези, които пазят заповедите, за да имат право на дървото на живота и да влязат през портите на града” (Откровение 22:14).

Ние всички съгрешихме и сме лишени от Божията слава (Римляни 3:23), но има надежда. Искате ли да вървите по стъпките на Христос (Лука 4:16; 1 Йоаново 2:6)? Наистина ли желаете Исус във вашия живот? Само помнете: да бъдеш почти посветен на Исус е също като изобщо да не Му бъдеш посветен. Христос или ще те има целия, или няма да те има изобщо. Той умря с позорна, мъчителна смърт на проклетие на Голготския кръст за мен и теб (Галатяни 3:13). Исус щеше да даде живота Си дори ако имаше само един грешник, който да бъде спасен. Този грешник можеше да съм аз или ти. Приятели мои, Господ ни заръчва да дойдем при Него и да Го следваме ДНЕС (Евреи 3:7,8; 4:7). Какво е твоето желание?

Бог има един печат, една емблема за своя народ на остатъка – СЕДМИЯ ДЕН – СЪБОТАТА. Той е заповядал на четирите ангела да задържат четирите земни ветрове, казвайки им: “Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог” (Откровение 7:3). Искате ли да носите печата на Всемогъщия Бог, като се покорявате на всичките Му заповеди, включително и на заповедта за съботата, седмия ден (Еклисиаст 12:13)? Или желаете печата на папския Рим, който води до вечно осъждане и окончателна гибел в пъкления огън? Изборът е ваш и единствено ваш! Свещеното Писание е моят свидетел, че истината ви е била разкрита днес. “Ето, днес поставям пред вас благословение и проклетие: благословение, ако слушате заповедите на Господа, своя Бог, които днес ви заповядвам; и проклетие, ако не слушате заповедите на Господа, своя Бог, а се отклонявате от пътя, който днес ви заповядвам, за да следвате други богове ” (Второзаконие 11:26-28).

Бог ни е дал един знак за освещение. “Също и съботите Си им дадох да бъдат знак между Мен и тях, за да познаят, че аз, Господ, ги освещавам (...) И освещавайте съботите Ми, и нека бъдат знак между Мен и вас, за да познаете, че аз съм Господ, вашият Бог” (Езекиил 20:12,20). Не се страхувайте от родители, съпрузи, приятели или началници, за да се покорите на Божия закон (виж Матей 10:35-40), “защото съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито което и да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ” (Римляни 8:38,39). Бъдете дръзновени и верни в послушанието си на Бога. “Братя мои, да не държите вярата на Исус Христос, нашия Господ на славата, с пристрастие (...) Не се бойте от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а по-скоро се бойте от Онзи, Който може и душа, и тяло да погуби в пъкъла (...) И така, не бойте се от тях, защото няма нищо покрито, което да не се открие, и тайно, което да не се узнае” (Яков 2:1; Матей 10:28, 26).

Нашият Творец поставя пример, който трябва да следваме. “Така бяха завършени небесата и земята, и цялото им войнство. И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал. И Бог благослови седмия ден, и го освети, защото в него (Бог, а не евреите както някои християни твърдят, че съботата е била направена за евреите) си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил” (Битие 2:1-3). “Защото този, който е влязъл в Неговата почивка (*Божията съботна почивка*), той също си е починал от своите дела, както Бог си почина от Неговите” (Евреи 4:4, 9, 10). Защото “тук е търпението на светиите, тук са тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус” (Откровение 14:12). Това включва съблюдаването на седмия ден, съботата.

Бог казва: “Чедо Мое, ДНЕС, ако чуеш гласа Ми, отговори”. НЕ УТРЕ – “утрето” не ти е обещано. Той казва: “ЕЛА ДНЕС!”. На кого искаш да служиш? Това е избор между живота и смъртта. Краят на света не е далеч. Ако се надяваш, че ще има някакъв световен мир, като всеки народ по земята се подготвя за демократични промени, то приятелю мой, ти се лъжеш; защото пророчеството се изпълнява пред очите ни. Писанието вече е описало в своите

пророчества този предполагаем световен мир като едно от знаменията, които ще настъпят точно преди идването на Христос. Прочети го внимателно и бъди мъдър и предупреден: “Защото добре знаете, че Господния ден ще дойде като крадец нощем. Защото когато казват: “Мир и безопасност”, тогава ще дойде върху тях внезапна гибел (...) Ето, предказах ви предварително (...) Истина, истина ви казвам, всичко това ще дойде върху това поколение (...) Който има уши да слуша, нека слуша какво Духът казва на църквите (...) “Ето, ида скоро и заплатата ми е с Мен да отдам на всеки човек, според каквито са делата му” (1 Солунци 5:2,3; Матей 24:25, 23:36; Откровение 2:7, 22:12). Сега е време да последваме Христос, като се покоряваме на Неговите заповеди, преди вратата на милостта да се затвори. Не отхвърляйте поканата на Светия Дух към вас. Отхвърлянето или отлагането е извънредно опасно. Той те призовава сега: “ЕЛА! И който чуе, нека каже: “Ела!” И който е жаден, нека дойде; и който иска, нека вземе даром от водата на живота” (Откровение 22:17). Христос казва: “Ето, стоя на вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще дойда при него и ще вечерям с него и той с Мен (...) Това е Хлябът, Който слиза от небето, за да яде човек от него и да не умре” (Откровение 3:20; Йоан 6:50).

Отвори сърцето си, НЕКА ХРИСТОС ВЛЕЗЕ ВЪТРЕ и НЕКА СОБСТВЕНОТО ТИ АЗ И ГОРДОСТТА ТИ ДА ИЗЛЯЗАТ. Защото “Страхът от Господа е да се мрази злото. Аз мразя гордост и високомерие, и зъл път, и уста лъжлива” (Притчи 8:13). Отделете се от светските връзки, защото Христос трябва да ви има целите, или изобщо няма да има нищо общо с вас. Себелюбивият човек казва: “Аз не давам, за да получа, защото пазя, за да имам”, но нашият мил Исус е единственият, Който може да даде и наистина даде всичко, което има, за да върне на осъдения грешник вечния живот. Можеш ли да надминеш този дар? Христос иска теб и мен точно такива, каквито сме, ако сме готови и имаме желание да Го следваме по целия път. Спасението не зависи от вършенето на някакви неща. То е абсолютен дар на Божията благодат и трябва да бъде прието чрез вяра в Исус Христос (Ефесяни 2:8,9; Исая 55:1-3). Ако обичаме Христос и вярваме в Неговата изкупителна жертва, трябва да пазим заповедите Му, включително и четвъртата – почитането на седмия ден, съботата (Йоан 14:15, 15:10; 1 Йоаново 2:3-5; Матей 5:17-20, 22:37-40; Изход 20:8-11; Езекиил 20:12-20; Исая 58:13,14; Марко 2:28).

Помнете: “Вчера” е вече осребрен чек, “днес” е в ръката ти – в брой, а “утре” е условен запис. И ако онзи, Който е над нас, не е вътре в нас, то ние ще се покорим на Този, който е под нас.

Знаменията за края

“... ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение, но ще си натрупат учители по техните похоти, защото ги сърбят ушите; и ще се отвърнат от истината, и ще се обърнат към басните” (2 Тим. 4:3,4).

В броя на Ю Ес Нюз Енд Уърлд Рипорт от 5 декември 1988 г. била публикувана статия, озаглавена “Зоната на здрача във Вашингтон”, в която се казва: “Оказва се, че Нанси Рейгън има доста добра компания. Миналия май тя беше прицел на много шеги по целия свят, след като се разкри, че рутинно се консултира с астролог от Сан Франциско за съставянето на президентската програма. Бившият началник на канцеларията Доналд Рийгън, който направи разкритията, осмива правенето на дневния ред като “дълго майсторен плуващ сеанс”. Въпреки всички тези шеги и скептицизъм, изявени от много учени, във Вашингтон съществува все по-разширяващ се интерес към паранормалните феномени”.

“По всяко време около една четвърт от членовете на Конгреса активно се интересуват от паранормални феномени, било то изцеления, пророчества, гадателство или прояви на психическа сила (като извиване на чаени лъжички или заличаване на компютърни дискети), според Чарли Роуз. Той е ветеранът, основал “конгресна зала за гадаене на бъдещето” – форум, който е изработил няколко платформи, основани на парапсихични явления в Капитолия” (“Общуване с мъртвите”).

“Освен че търсят помощ в този свят, някои законодатели и държавни чиновници търсят и спиритическо ръководство. Сенатор Клейбърн Пел, председател на сенатската Комисия за външни отношения, е най-изявеният защитник на парапсихичните явления на Капитолския хълм. Той се интересува от свръхестественото още от дните си в колежа, когато възнамерявал да стане проповедник. Пел отбелязва, че като станал по-възрастен, все повече започнал да го занимава въпросът за живота след смъртта. (За верния отговор на този въпрос бих отправил господин Пел към Библията, в Еклисиаст 9:5,6,10; 1 Солунци 4:15-18; 1 Коринтяни 15:50-58.) От време на време той търсел да общува с умрели роднини. “Бил съм при много медиуми – казва той. – Твърденията на занимаващите се с паранормални явления са доста важни и не трябва да бъдат осмивани. Трябва да бъдат изучавани.” От неговия офис насърчават Националната научна фондация, Департамента по отбраната и други правителствени агенции да отделят повече фондове за парапсихични изследвания.

Интересът на Пел към парапсихичното (във Вашингтон) е толкова силен, че той има чиновник на пълно работно време (бившият флотски офицер К. Б. Джоунс), чиято главна отговорност в продължение на три и половина години е да следи и насърчава изследванията на “съзнанието”, включително на паранормалните явления. В свободните си часове Джоунс помага за организирането най-малко на един сеанс, на който се полагат усилия за контактуване с мъртви съветски лидери.

От 70-те години на 20 век САЩ са се насочили главно към изследвания на ясновидството, субсидирани от много правителствени агенции.

Още по-сигурно е, че ръководителите на правителството във Вашингтон ще продължат да бъдат привлечени към тайната на парапсихичното” (Ю Ес Нюз Енд Уърлд Рипорт).

Христос е предсказал, че ще има “знамения в слънцето, луната и звездите” (Лука 21:25; Матей 24:29), уточнявайки, че слънцето ще потъмнее, а луната няма да даде светлината си; небесните звезди ще паднат и силите небесни ще се поколебаят. Тогава ще видим Човешкия Син, идещ на небесните облаци с голяма сила и слава (Марк 13:24-26). Освен това Йоан вижда, че голямо земетресение ще предшества небесните знамения (Откровение 6:12). Всички тези събития отбелязват края на 1260-годишните преследвания. В изпълнение на това пророчество най-голямото познато земетресение настъпва на 1 ноември 1755 г. Познато като Лисабонското земетресение, то и неговите последици са наблюдавани в Европа, Азия и Америка, покриващи област от около 4 мил. кв. мили. Неговият разрушителен център е в Лисабон, Португалия, където буквално за минути са разрушени хилядиобществени и частни здания, причинена е смъртта на десетки хиляди души (Виж Г. И. Ейби, “Земетресения”, Ню Йорк, 1980 г., стр. 164).

25 години по-късно се случва следващият споменат в пророчеството знак – затъмнението на слънцето и луната. Христос посочва времето на това знамение, отбелязвайки, че то следва Голямата скръб – 1260-те години папско преследване (Матей 24:29), за което се говори в Откровение 12:6 и 13:5. Посредством влиянието на Реформацията и все по-големите движения срещу папските преследвания, то (преследването) наистина е съкратено и в средата на 18 век почти изчезва. В изпълнение на това пророчество на 19 май 1780 г. необикновена тъмнина слиза над североизточната част на континента Северна Америка.

Припомняйки си това събитие, Тимъти Дуайт, ректор на Йейлския университет, заявява: “19 май 1780 г. бе забележителен ден. В много къщи бяха запалени свещи; птиците млъкнаха и се изпокриха (...) Преобладаваше общото мнение, че е наближил денят на Великия съд” (Тимъти Дуайт, цитирано в “Историческа сбирка на щата Кънектикът”, 2-ро издание, стр. 403).

Самюъл Уилямс от Харвард съобщава, че мракът “наближи с облаци от югозапад между 10 и 11 часа вечерта и продължи до средата на следващата нощ, с различна степен и трайност в различните местности. На някои места хората не можеха да виждат, за да прочетат и един печатан ред на открито” (Самюъл Уилямс, “Доклад за една много необикновена тъмнина в

щата Ню Ингълнд, 19 май 1780 г.”, В спомените на Американската академия на изкуствата и науките: до края на 1783 г., Бостън, 1785 г., т. 1, стр. 234, 235).

Според мнението на Самюъл Тени “тъмнината на следващата вечер бе вероятно най-гъстата, която някога е била наблюдавана, откакто Всемогъщият е сътворил светлината (...) Ако всяко светещо тяло във Вселената би било обгърнато от непроницаеми сенки или унищожено, мракът не би бил по-пълнен” (Писмо на Самюъл Тени от декември, 1785 г., В колекцията на Масачузетското историческо общество за година 1792, Бостън, 1792 г., т. 1, стр. 97). В 9 ч. същата нощ изгряла пълна луна, но тъмнината продължила до след полунощ. Когато луната станала видима, изглеждала кървава.

Йоан, писателят на Откровение, пророкува за изключителните събития от онези дни. След земетресението, пише той, слънцето ще стане “черно като вретиче, а ЛУНАТА (...) като кръв” (Откр. 6:12).

Както Христос, така и Йоан говорят за звездопадане, което ще посочва, че Христовото идване е наближило (Откр. 6:13; Матей 24:29). Големият метеоритен дъжд от 13 ноември 1833 г. – гледката на най-интензивно ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ, виждана някога – е изпълнението на това пророчество. Било е пресметнато, че отделният наблюдател би могъл да види средно 60 хиляди метеорита за час. Зрелището можело да се види от Канада до Мексико и от средата на Атлантическия океан до Тихия. Много християни припознали в това събитие изпълнението на библейското пророчество (виж Уайт, “Великата борба”, стр. 333, 334).

Зрител на звездопадането казва: “Едва ли имаше място в небесната шир, което да не бе изпълнено всеки миг с тези падащи звезди, нито пък би могло да се намери някаква разлика във вида им; все пак, от време на време те се изливаха на групи – извиквайки в съзнанието образа на “смокиново дърво, хвърлящо на земята незелите си смокини, разклащано от мощен вятър” (Явлението, така както е наблюдавано в Боулинг Грийн, Мисури, докладвано в сп. Солт Ривър от 20 ноември 1780 г., цитирано в Американски журнал на науките и изкуствата, 1834 г., стр. 382). Христос дава тези знамения, за да събуди съзнанието на християните за близостта на Своето идване, за да се зарадват в очакванията си и да се приготвят за Него. “А когато тези неща настанат, казва Той, повдигнете очи и изправете глави, защото часът на избавлението ви наближава”. И добавя “Погледнете смокиновото дърво и всички дървета. Когато напъпват, виждате и знаете сами, че лятото е наближило. Така и когато видите тези неща да стават, знайте, че Божието царство е наближило” (Лука 21:28-31). Тези уникални свидетелства по земята, слънцето, луната и звездите, които се появяват в точно предсказаната последователност и точно във времето, в което Христос предсказва, отправят днес вниманието на мнозина към пророчествата за Второто пришествие.

Последното пророчество се изпълнява днес

В християнския календар последният белег ще бъде проповядването на евангелието по целия свят. “И това евангелие на царството ще се проповядва по целия свят за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде краят” (Мат. 24:14). Статистиките по отношение на преводите и разпространението на Библията през ХХ в. разкриват бурното разрастване на евангелието. През 1900 г. Библията е била на разположение за четене на 537 езика. През 1980 г. тя е преведена частично или отчасти на 1811 езика, представляващи почти 96% от населението на земята. Годишното разпространение на Библията нараства от 5,4 милиона библии през 1900 г. на 36,8 милиона; и почти половин милиард части от библии през 1980 г. Нещо повече, сега християнството има на разположение безпрецедентно разнообразие от институции в своята мисия: агенции за служене, образователни и медицински институти, национални и чуждестранни работници, радио- и телевизионни предавания, както и впечатляващи по размер финансови средства. Днес мощни късовълнови радиостанции могат да излъчват евангелието до практически всяка страна на земното кълбо. Употребявани под ръководството на Светия Дух, тези несравними помощни средства правят реалистична целта за евангелизирането на целия свят в наше време.

Адвентистите от седмия ден с членство, което обхваща население, говорещо около 700 езика и 1000 диалекта, проповядват евангелието в 180 страни. Почти 90% от членството живеят във Северна Америка. Вярвайки, че медицинското и образователното дело играят съществена роля в изпълнението на евангелската поръчка, адвентистите управляват почти 600 болници, детски домове, клиники и санаториуми, 19 медицински института, 27 фабрики за здравословни храни, 86 колежа и университета, 834 гимназии, 4166 основни училища, 125 библейски задочни училища и 33 езикови института. Техните 51 издателства издават литература на 190 езика, а късовълновите им станции предават за почти 75% от световното население. Светият Дух изобилно благославя изпълнението на евангелската поръчка.

“В атеистичните държави на Източна Европа религията се съживява отново” (Хустън Кроникъл, 2.12.1989 г., стр. 1). Стените са разрушени, бариерите са съборени и мълчанието свърши. Врати се отварят за евангелието, за да бъде делото приключено и да дойде славното и вечно царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос.

През 1996 г. се навършиха около 6000 години, откакто на земята живеем в упадъка на греха и непослушанието:

От Сътворението до рождението на Христос – 4004 години

От рождението на Христос до 1996 г. – 1996 години

Следователно от сътворението до 1996 г. са 6000 години

Ще бъде славно, ако бъдем готови и прекараме седмото хилядолетие с Христос в небето. Но аз не казвам, че Той е трябвало да дойде или да не дойде през 1996 г., защото “за онзи ден и час не знае никой, нито дори ангелите небесни, но само Моят Отец” (Мат. 24:36). Въпросът за годината, деня и часа не е толкова важен. Най-важният въпрос е да бъдем готови ДНЕС, “защото Човешкият Син ще дойде в час, в който не мислите” (Лека 12:40). “Затова [както Светият Дух казва], “Днес, ако чуеш гласа Му, не закоравявай сърцето си.” (Евр. 3:7; 4:7). Това е последното време (1 Йоан 2:18).

Неотдавна в “Хустън Кроникъл” от 2.12.1989 г. излезе уводна статия, озаглавена: “Мечката флиртува с Агнето. Горбачов казва на папата, че вратите на Съветския съюз са отворени за религията”. А спомнете си какво казва Писанието: “И това евангелие на царството ще се проповядва по целия свят за свидетелство на всичките народи, и тогава ще дойде краят” (Мат. 24:14). “Защото, когато казват: мир и безопасност, тогава ще дойде унищожение върху тях както мъките на жена, която ражда; и не ще избегнат (...) затова нека не спим като другите, но да бдим и да бъдем трезвени” (1 Сол. 5:3, 6). Статията продължава: “Съветският президент Михаил Горбачов и папа Йоан Павел II премахнаха в четвъртък натрупаната от десетилетия вражда между Рим и Москва. Съветският лидер обеща религиозна свобода в собствената си страна, съгласявайки се на дипломатически връзки с Ватикана и поканвайки понтифекса на посещение.

Седем десетилетия духовен и философски конфликт най-после приключи символично, когато ръководителят на Кремъл и епископът на Рим говориха повече от час в сърцето на Ватикана – първата историческа среща между главата на Кремъл и понтифекса. Определяйки посещението си при папата като наистина изключително събитие, Горбачов формално отрече 72-те години на военен атеизъм и религиозно потисничество. Той прогласи правото на съветските вярващи да задоволяват своите духовни нужди. Каза, че Върховният съвет скоро ще прокара закон, гарантиращ свободата на съвестта. Папата нарече срещата “знамение на времето”, което бавно е узрявало, ЗНАМЕНИЕ, което обещава много”.

Сравнете изявлението на папата с думите на самия Исус: “И тогава ще се появи ЗНАМЕНИЕТО на Човешкия Син на небето (...) Така и вие, като видите всички тези неща, да знаете, че е близо, при вратата. Истина ви казвам, това поколение няма да премине, докато не се сбъднат всички тези неща (...) Бдете, защото не знаете в кой час ще дойде вашият Господ” (Мат. 24:30, 33-35).

В една реч Горбачов призова за революция в мисленето, при която светът трябва да разчита на вечните морални заповеди. Сравнете това изявление с думите на Писанието: “И Той им рече: “Добре правите като отхвърляте Божията заповед, за да пазите вашето предание (...) Този, който казва познавам Го, а не пази заповедите Ме, е лъжец и истината на е в него. Ако ме обичате, ще пазите заповедите Ми (...) Защото заповедта е светилник и Законът – светлина; и поучителните изобличения са път на живот” (Марко 7:9; 1 Йоан 2:4; Йоан 15:15; Пр. 6:23).

Всяка основа ще падне освен тази, която гради на Исус Христос. “Този, който вярва в Божия Син, има свидетелството в себе си; който не вярва в Бога, Го е направил лъжец, защото не е повярвал на свидетелството, с което Бог е свидетелствал за Своя Син (...) Този, който има Сина, има живот, а който няма Божия Син, няма живот” (1 Йоан 5:10, 12). “Бог не желае никой да загине, но всички да дойдат до покаяние” (2 Петър 3:9). Определено е за хората веднъж да умрат, а след това настава съд: затова Христос бе веднъж завинаги принесен в жертва да понесе греховете на мнозина; и (...) ще се яви втори път без грях за спасение” (Евр. 9:27, 28). На хора, които изследват истината и желаят да живеят според истината, тази книга ще послужи като инструмент за спасение чрез Христос. На други, които са хладки и искат да си останат такива, тази книга ще послужи като свидетелство срещу тях в съдния ден.

Най-жалкото е, че много християни, след като я прочетат, все още ще останат впримчени от Сатана, за да не зачитат истината за съботата. Но вие помнете, че съботата е била променена в неделя от човек, а не от Бога, и че съзнателното нарушение на съботната заповед е съзнателно отхвърляне на Исус Христос, Господаря на съботата (Марк 2:28). Всеки християнин, който знае истината за Божията вечна заповед (Изход 20:8-11; 31:15-18; Езекиил 20:20), но поради някаква причина я отхвърля, ще претърпи вечна загуба – своето спасение, “защото, който опази целия Закон, а наруши едно, е виновен във всичко” (Яков 2:10). “Но ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите” (Мат. 19:17).

Затова, мои възлюбени братко и сестро, след като Божият Дух те е довел дотук, бъди мъдър и дръж истината. Помни, че много християни ще бъдат погубени в огъня на пъкълата поради съзнателното незначитане на една библейска истина и че тази истина в случая е четвъртата Божия заповед (Изх. 20:8-11). “Помни съботния ден, за да го освещаваш...”

Завършено в Лагос, на 29 януари 1990 г. в 8 ч. сутринта
РЕЗЮМЕ

НЯКОЛКО ФУНДАМЕНТАЛНИ ИСТИНИ ОТ ПИСАНИЕТО ЗА БОЖИИТЕ ДЕЦА, КОИТО ВЯРВАТ В БИБЛИЯТА КАТО ЕДИНСТВЕНО ПРАВИЛО НА ВЯРАТА:

1. Истинният и жив Бог, първото лице на Божеството, е нашият Небесен Баща и чрез Своя Син Исус Христос Той е сътворил всичко (Матей 28:18, 19; 1 Кор. 8:5, 6; Ефес. 1:9-3:9; Ер. 10:10-12; Евр. 1:1-3; Деян. 17:22-29; Кол. 1:16-18).
2. Исус Христос, второто лице на Божеството и вечният Божий Син, единственият Спасител от греха. Спасението на човека е по благодат чрез вяра в Него (Мат. 28:18, 19; Йоан 3:16; Мих. 5:2; Мат. 1:21; 2:5, 6; Деян. 4:12; 1Йоан 5:11, 12; Ефес. 1:9-15; 2:4-8; Римл. 3:23-26).
3. Светият Дух, третото лице на Божеството, е Христовият представител на земята и води грешниците към покаяние и към послушание на всички Божии изисквания (Мат. 28:13, 19; Йоан 14:26; 15:26; 16:7-15; Римл. 8:1-10; Еф. 4:30).
4. Чрез Христос вярващите получават опрощение на грехове, които са изоставили и изповядали, и – доколкото е във властта им – са възстановявали щетите (Ефес. 1:7; Кол. 1:14, 15; 1Йоан 1:7-9; Исаия 55:6, 7; Изход 33:15; Мат. 5:23, 24; 6:14, 15).

5. Библията е Божието вдъхновено Слово и то е пълното, достатъчно и единственото основно правило на религиозна вяра и практика (2 Тим. 3:15-17; 2 Петр. 1:19-21; Пс. 119:9, 11, 105, 130; 1 Сол. 2:13; Исаия 8:20; Ер. 15:16; Евр. 4:12).

6. Всички, които влизат в небесното царство, трябва да са преживели обръщане (или новородение), чрез което човек получава ново сърце и става ново създание. Така, независимо от етническата и социалната среда, той става член на голямото Божие семейство, обхващащо небето и земята (виж Мат. 18:3; Йоан 3:3; 2 Кор. 5:17; Езек. 36:26, 27; Евр. 8:10-12; 1 Петр. 1:23; 2:2; Ефес. 3:15; Деян. 17:26).

7. Христос обитава в обновеното сърце, в което записва принципите на Божия закон и дава сила на вярващия да се покорява на Бога. Тогава човекът се наслаждава в закона на Божията любов му отдава послушание (2 Кор. 6:16; Пс. 40:8; Евр. 8:10-12; Йоан 14:15; Кол. 1:27; 3:16; Гал. 2:20; Ефес. 3:14-21).

8. След възнесението Си Христос започва Своето служене като Първосвещеник в Светая на небесното светилище, което е същността на земното сярково светилище от времето на Стария Завет. Както е и при символа, започва делото на изследователен съд, когато Христос навлиза във втората фаза на Своето служене в Светая Светих на небесното светилище (представено символично чрез Деня на умилостивението в службата на земното светилище). Този изследователен съд в небесното светилище е започнал в 1844 г., в края на 2300-та години, и ще приключи в края на благодатното време (Евр. 4:14; 8:1, 2; Лев. 16:2, 29; Евр. 9:23, 24; Дан. 8:14; 9:24-27; Откр. 14:6, 7; 22:11).

9. Второто идване на Христос е надеждата на църквата, кулминацията на евангелието и целта на изкупителния план. Исус ще дойде буквално, лично и видимо с всички Свои святи ангели. Много знамения на времето ще свидетелстват, че Неговото идване е наближило. Почти цялостното изпълнение на всички пророчества сочи, че “Той е близо, при вратата” (Йоан 14:1-3; Тит 2:11-14; Евр. 9:28; Деян. 1:9-11; Откр. 1:7; Мат. 25:31; Лука 9:26; 21-25-33; Мат. 24:14, 36-39, 33).

10. Праведните мъртви ще бъдат възкресени при Второто пришествие на Христос. Заедно с праведните живи те ще бъдат грабнати, за да посрещнат Господа във въздуха и ще отидат с Него в небето, където ще прекарат 1000 години, известни като Милениум (Откр. 1:7; Йоан 5:25-28, 29; Осия 13:14; 1 Кор. 15:51-55; 1 Сол. 4:13-18; Йоан 11:24, 25; 14:1-3; Откр. 20:6, 4, 5; Йоан 25:8, 9).

11. Неправедните, които са живи по време на Второто пришествие на Христос, ще бъдат убити от блясъка на Неговото присъствие. Заедно с неправедните мъртви от всички векове те ще очакват второто възкресение за осъждане в края на хилядата години (1 Сол. 1:7-9; 2:8; Юда 14, 15; Откр. 20:5, 15; Йоан 5:28, 29; Деян. 24:15; Исаия 24:21, 22).

12. В края на хилядата години ще настъпят следните събития: а) Христос и праведните ще слезат от небето със Святия град, новия Ерусалим (Откр. 21:2-10); б) неправедните мъртви ще бъдат възкресени за окончателния съд (Откр. 20:11, 12); в) неправедните ще получат окончателното възмездие за греха, когато огън слезе от Бога, от небето и ги пояде (Откр. 20:7-10, 14, 15); и г) този огън, който унищожава делата на греха, ще очисти земята (2 Петр. 3:10-14; Мат. 4:1, 3; Откр. 20:8, 14).

13. Земята, очистена чрез огън и подновена чрез Божията сила, ще стане вечният дом на изкупените (2 Петр. 3:9-13; Исаия 65:17-25; 35:1-10; 45:18; Мат. 5:5; Мал. 4:1-3; Откр. 20:8, 14).

14. Седмият ден от седмицата е вечният знак на Христовата сила като Творец и Изкупител и затова е Господният ден или християнската събота, както и печатът на живия Бог. Тя трябва да бъде спазвана от залез слънце в петък до залез в събота (Бит. 2:1-3; Изх. 16:23-31; 30:8-11; Йоан 1:1-3, 14; Езек. 20:12, 20; Марк 1:21, 22; 2:27, 28; Исая 56:2; 58:13; Лука 4:16; 23:54-56; 24:1; Деян. 17:2; 18:4; Евр. 4:9-11; Исая 66:22, 23; Левит 23:32).

15. Десятъкът е свят на Господа и е Божето средство за издръжка на Неговото проповедничество. Доброволните дарения също са част от Божия план за издържане на Неговото дело по целия свят (Левит 27:30-32; Мал. 3:8-12; Числа 18:20-28; Мат. 23:23; Пр. 3:9, 10; 1 Кор. 9:13,14; 2 Кор. 9:6, 7; Пс. 96:8).

16. Безсмъртието идва единствено чрез Божията благодат и се дава като дар от Бога при Второто идване на Христос (1 Кор. 15:21, 22, 51-55; Пс. 146:3, 4; Екл. 9:5, 6, 10; 1 Тим. 6:15, 16; 2 Тим. 1:10; 1 Йоан 5:11, 12).

17. Състоянието на човека при смъртта е състояние на липса на съзнание. Всички хора – както добри, така и несправедни – остават в гроба от смъртта си до възкресението (Екл. 9:5, 6; Пс. 115:17; 146:3, 4; Йов 14:10-12, 21, 22; 17:13; Йоан 11:11-14; 1 Сол. 4:13; Йоан 5:28, 29).

18. Християнинът е призван към освещение и животът му трябва да се характеризира с чистота, с любов към Бога и към ближния, със скромност и с вяност спрямо Божията воля (1 Сол. 3:13; 4:3, 7; 5:23; 1 Петр. 2:21; 3:15, 3-5; Исая 3:16-24; 1 Кор. 10:31; 1 Тим. 2:9, 10).

19. Християнинът трябва да знае, че тялото му е храм на Светия Дух. Затова той се грижи за него интелигентно, приемайки умерено само добра храна и избягвайки употребата на това, което е вредно. Въздържа се от всички нечисти храни, от употребата на алкохолни напитки, от тютюн във всякаква форма и от употребата на наркотици (1 Кор. 3:16, 17; 6:19, 20; 9:25; 10:31; 2 Кор. 7:1; Гал. 5:17-21; 6:7, 8; 1 Петр. 2:9-12; 1 Кор. 10:1-11; Лев. 11:1-8).

20. На църквата не трябва да липсва нито една дарба. Присъствието на дара на Духа на пророчеството е един от идентификационните белези на последната Божия църква (1 Кор. 1:5-7; 12:1-28; Амос 3:7; Осия 12:10-13; Откр. 12:17; 19:10).

21. Библията говори за определена църковна организация. Членовете на тази организация се намират под свещеното задължение да се подчиняват на нейния ред, да бъдат верни и да я поддържат, както и да участват в издръжката ѝ. Те са увещавани да не изоставят събиранията си (Мат. 16:16-18; Еф. 1:10-23; 2:19-22; 1 Кор. 14:33, 40; Тит 1:5-9; Мат. 18:15-18; 1 Кор. 12:12-28; 16:13; Евр. 10:25; Деян. 4:32-35; 6:1-7).

22. Кръщението чрез потапяне символизира смъртта, погребението и възкресението на Христос и открито изразява вярата в Неговата спасителна благодат, както и отхвърлянето на греха и света; признато е като условие за църковно членство (Мат. 3:13-17; 28:19; Деян. 2:38, 41-47; 8:35-39; 16:32, 33; 22:16; Римл. 6:1-11; Гал. 3:27; Кол. 3:1-3).

23. Обредът Господня вечеря възпоменава смъртта на Спасителя. Участието на членовете на тялото в нея е жизненоважно за християнския им растеж и общение. Този обред трябва да бъде предшестван от обрета умиване на нозете като подготовка за тази тържествена служба (Мат. 26:26-29; 1 Кор. 11:23-26; Йоан 6:48-56; 13:1-17; 1 Кор. 11:27-30).

24. В християнския живот има пълно скъсване със светските практики (като например играта на карти, ходенето на театър, танцуването и пр.), които водят до умъртвяване и унищожаване на духовния живот (2 Кор. 6:15-18; 1 Йоан 2:15-17; Яков 4:4; 2 Тим. 2:19-22; Еф. 5:8-11; Кол. 3:5-10).

25. Чрез изучаване на Словото Бог ни говори, всагда в нас светлина и сила; а чрез молитвата душата се свързва с Бога. Това са определените от Небето средства за постигане на победа в борбата с греха и за развитието на християнски характер (Пс. 19:7, 8; 119:130; Йоан 6:63; 17:17; 1 Петр. 2:2; 1 Сол. 5:17; Лука 18:1; Пс. 55:17; Исая 50:4).

26. Всеки църковен член е под свещената заповед на Исус да употребява талантите си в лична душеспасителна работа, да помага за разнасяне на евангелието по целия свят. Когато това дело приключи, Исус ще дойде (Мат. 25:14-29; 28:18-20; Откр. 22:17; Исая 43:10-12; 2 Кор. 5:17-20; Римл. 10:13-15; Мат. 24:14).

27. В съгласие с Божето справедливо отношение към човечеството, Христос предупреждава хората за идващите събития, които ще засегнат съдбоносно тяхната участ, Той е изпратил една специална вест за живеещите във времето на края. Тя е символизирана чрез трите ангелски вестии от Откровение 14 глава и среща своето изпълнение във великото Второ адвентно движение днес. Това събира един верен Божий остатък – вярващи, които “пазят Божиите заповеди и вярата в Исус” (Амос 3:7; Мат. 24:29-34; Откр. 14:6-10; Зах. 3:13; Мих. 4:7, 8; Откр. 14:12; Исая 26:2; Откр. 22:14).

АПЕЛ

Тази книга трябва да бъде раздавана безплатно на всеки, който пожелае да я има, навсякъде и по всяко време.

Понякога обаче поръчките ви могат да не бъдат изпълнени веднага, понеже имам твърде ограничени финансови ресурси, за да мога редовно да я отпечатвам и да отговарям на всички искания. Христос казва: “Но ще получите сила, след като Светият Дух слезе над вас, и ще ми бъдете свидетели и в Ерусалим, и в Самария, и до краищата на земята (...) И това евангелие на царството ще се проповядва на целия свят за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят” (Деян. 1:8; Мат. 24:14).

И да не забравя – “даром сте приели, даром давайте (...) по-блажено е да се дава, отколкото да се получава” (Мат. 10:8; Деян. 20:35). И най-важното – “молете се непрестанно”. И “моят Бог ще задоволи всяка ваша нужда според богатствата на Своята слава чрез Исус Христос” (1 Сол. 5:17; Филип. 4:19).

Бог да ви благослови! Благодаря ви за вашата безкористна подкрепа и постоянни молитви!

Д-Р ФРАНК О. АДИЕЛЕУА

ЗА КОНТАКТИ И ПОРЪЧКИ НА БЕЗПЛАТНИ КОПИЯ СЕ ОБРЪЩАЙТЕ КЪМ

Димитър Захариев

София

Враждебна

.....

